

Tek Kişilik
Evlilik

ELLA MAISE

Tek Kişilik Evlilik

Çeviren
Kübra Tekneci

Ait olmadığını hisseden herkes için.

BİRİNCİ BÖLÜM

Rose

Eski Rose'a not: SAKIN, tekrar ediyorum, sakın hakkında hiçbir şey bilmediğin yakışıklı bir yabancıнын evlenme teklifini kabul etme.

"Siz, Rose Coleson, hiç kimsenin etkisi altında kalmadan..."

Hayır. Olmaz.

"Jack Hawthorne'u kocanız olarak kabul ediyor musunuz?"

Hımm. Bir düşünüyem. Kabul etmiyorum. Hayır.

"İkiniz de yaşadığınız sürece onu seveceğinize, onurlandıracığınıza, ona değer vereceğinize ve onu koruyacağınıza söz veriyor musunuz?"

Korumak mı?

Töreni gerçekleştiren nikâh görevlisi korktuğum kelimeleri söylerken, gözlerimi kocaman açmış ve biraz sersemlemiş bir şekilde önüme baktım. Bunu gerçekten yapacak mıydım? Bomboş ve biraz kasvetli odadaki sessizlik uzayıp konuşma sırası bana geldiğinde, neredeyse bayılmak üzereydim. Boğazıma oturan o koca yumruyu göz ardı etmek için elimden geleni yaptım ama çaresizce özgür kalmaya çalışan kelimelerin, *Evet, kabul ediyorum* olmamasından korkuyordum.

Hep hayalini kurduğum gibi birkaç arkadaşımın tezahüratı eşliğinde, yemyeşil bir bahçede evlenmiyordum. Törenin bir noktasında her gelinin yaptığı gibi sevinçten ağlamıyor ya da

gölmüyordum. Güzel bir çiçek demetim yoktu, belediye bina-
sının önünde buluştuktan hemen sonra Jack Hawthorne'un tek
kelime etmeden elime tutuşturduğu tek bir pembe gül vardı. Ha-
yalimdeki gelinliği giymek bir yana, üzerimde beyaz bir elbise
bile yoktu. Jack Hawthorne, değeri muhtemelen bir yıllık kirama
eşdeğer, ısmarlama bir siyah takım elbise giymişti. Smokin de-
ğildi ama bir o kadar güzeldi. Onun yanında oldukça ucuz gö-
rünüyordum. Güzel bir gelinlik yerine üzerimde sıradan, mavi
bir elbise vardı –bu ortama yeterince uygun ve pahalı olan tek
elbisemdi, yine de... ucuzdu– üstelik kaşlarını çatıp bana dik dik
bakmak dışında hiçbir şey yapmayan, yanlısı adamın yanında
duruyordum.

Ayrıca, el ele tutuşuyorduk; elimi kavrayan eli şaşırtıcı de-
recede sıkıydı, özellikle de kendi gevşek duran elimle kıyasla-
dığımda. Çok basit bir hareketti ama evlenirken bir yabancınn
elini tutmak mı? Eğlenceli değildi. El ele tutuşmak bir yana, hak-
kında hızlı bir Google araştırmasının sunduğundan daha fazla
şey bilmediğim bir adamın karısı olmak üzereydim.

Ama bile bile bunu kabul etmiştim, değil mi?

“Bayan Coleson?”

Daha hızlı nefes almaya ve paniğe kapılmaya başlarken, elimi
Jack Hawthorne'un elinden çekmeye çalıştım ama parmaklarını
bana daha sıkı doladığını fark ettim. Ne düşündüğümü ya da
Jack'in ne yapacağını *sandığını* bilmiyordum ama kaçmayı dü-
şünmediğimi söylemek yalan olurdu.

Sıkı tutuşu küçük bir uyarıydı, sonra kayboldu. Gözlerimi
Jack'in yüzüne çevirdim ama dümdüz önüne bakıyordu, keskin
yüz hatları taş gibiydi. Soğuktu. Çok soğuktu. Çenesindeki bir
kasın seğirdiğini gördüğümü sandım ama gözlerimi kırıştırtın-
ca o da kayboldu.

Adam duygularını bir beton yığını kadar belli ediyordu, o
yüzden onun yaptığını yapmayı denedim; âna odaklandım.

“Bayan Coleson?”

Boğazımı temizledim ve ağlamamak için elimden geleni ya-

pıp sesimi sertleştirdim. *Burada değil. şimdi değil.* Her evlilik sevgiden ibaret değildir. Aşk bana kalp kırıklığı ve gecenin bir vakti duygusal yeme bozukluğundan başka ne sunmuştu?

Kalbim gөгsümde hızla ve güğbür güğbür atıyordu. En sonunda beni dengesiz gösterdiğine emin olduğum bir gülümsemeyle, “Kabul ediyorum,” diye yanıtladım.

Kabul etmiyorum. Sanırım gerçekten kabul etmiyordum.

Gülümseyen adam gülümsemeyen müstakbel kocama aynı sözleri tekrarlariken, sıra yüzüklere gelene kadar herkes ve her şeyle ilişkimi kestim.

Tanrım, birkaç ay öncesine kadar başka bir adamla evlenmeyi planladığımı ve dahası, düğünlerin her zaman romantik olduğunu sandığımı düşünüyordum da... Bu nikâh dört bin metre yükseklikten paraşütle atlamak gibiydi; denemekten ziyade ölmeyi tercih edebileceğim bir şeydi ama işte buradaydım. Yeşillikler ve çiçeklerle dolu bir bahçede bulunmadığım gerçegiini bir kenara bırakayım; odadaki tek mobilya turuncunun çirkin bir tonundaki kanepeydi ve bu renk tonu beni inanılmaz derecede sinir etti. şu işe bak.

“Lütfen birbirinize dönün,” dedi nikâh memuru ve bir robot gibi adamın talimatlarına uydum. Uyuşmuş gibiydim, Jack’in diğer elime uzanmasına izin verdim ve parmakları parmaklarımı hafifçe sıkınca bu defa sorgulayan gözlerine baktım. Yutkundum ve tekleyen kalbime aldırmamaya çalışıp ona hafifçe gülümsedim. Soğuk ve kurnaz bir şekilde çarpıcıydı. Onu ilk gördüğümde kalbimin hafifçe teklemediğini söylersem yalan söylemiş olurum. Tamamen istemsizceydi. Güçlü ve sessiz adam rolünü tamamen özümsemişti. Kendisi kadar çarpıcı mavi gözlerini dudaklarıma çevirdikten sonra tekrar gözlerime baktı. Yavaşca parmağıma bir yüzük taktığını görünce aşağı baktım ve yarısı yuvarlak elmaslardan oluşan güzel bir alyansla karşılaştım. şaşkınlıkla Jack’in gözlerine baktım ama dikkati, başparmağı ve işaretparmağına oynatarak nazıkçe parmağıma taktığı yüzükteydi. Bu son derece tuhaf bir histi.

“Sorun değil,” diye fısıldadım yüzükle oynamayı bırakmayınca. “Biraz büyük ama sorun değil.”

Jack, elimi ve yüzüğü bırakıp bana baktı. “Onunla ilgilenirim.”

“Buna hiç gerek yok. Böyle iyi.”

Jack Hawthorne’un gülümseyip gülümsemediğini bilmiyordum. Şimdilik –onu üç kez görmüştüm– buna tanık olmamıştım, en azından içtenlikle gülümsememişti ama benim yerime âşık olduğu biriyle evleniyor olsaydı, dudaklarında en azından neşeli bir gülümseme olacağını tahmin ediyordum. Sırtıtmaya meraklı birine benzemiyordu ama herhalde ufak bir tebessüm olurdu. Ne yazık ki ikimiz de yeni evli ve mutlu bir çiftte benzemiyorduk.

Eline uzanıp *alyansını* taktım ama ya telaştan, ya beceriksizlikten ya da bunu bir işaret olarak algılayın, Jack’in eline dokunmadan ucuz, ince yüzük parmaklarımdan kaydı ve ağır çekimde elimden uçup gitmesini izledim. Yere çarpınca çıkan şaşırtıcı şekilde yüksek tıngırtının ardından peşinden koştum ve çirkin turuncu kanepenin altına yuvarlanmadan onu kurtarabilmek için dizlerimin üzerine çöktüm. Giydiğim açık mavi elbise kesinlikle kısa olmasa da, dizlerimin üzerinde emeklemeden kahrolası şeyi yakalamaya çalışırken kimsenin iç çamaşırımı görmemesi için bir elimi kıcıma koymak zorunda kaldım.

“Onu buldum! Onu buldum!” diye omzumun üzerinden biraz fazla coşkuyla bağırıp bir zafer kazanmışım gibi yüzüğü havaya kaldırdım. Etrafımdaki etkilenmemiş görünen yüzleri görünce yanaklarımdan kızardığını hissettim. Kolumu indirip gözlerimi kapattım ve derin bir nefes verdim. Dizlerimin üzerinde dönünce, yüzüksüz müstakbel kocamın yanıma geldiğini ve kalkmam için bana elini uzattığını gördüm. Jack’in yardımıyla ayağa kaldıktan sonra elbisemi silkeledim. Yüzüne bakıp çenesinin kenetlendiğini, kasının yine seğirmeye başladığını görünce, ne kadar gergin durduğunu fark ettim.

Yanlış bir şey mi yapmıştım?

“Özür dilerim,” diye fısıldadım; çok utanmıştım. Yavaşça başıyla onaylayarak karşılık verdi.

Nikâh memuru boğazını temizledi ve bize hafifçe gülümsedi. “Devam edelim mi?”

Jack beni geri götüremeden, çaktırmadan müstakbel kocama eğilip fısıldadım, “Dinle, emin değilim... Sen...” Duraksayıp derin bir nefes daha verdikten sonra gözlerinin içine bakacak kadar cesaretimi topladım. “Fikrini değiştirdiysen bunu yapmak zorunda değiliz. Emin misin? Demek istediğim, bunu yapmak istediğinden gerçekten emin misin?”

Odadaki diğer insanları görmezden gelirken, Jack gözlerimin içine baktı ve yanıtını beklerken kalbim hızlandı. Bunu yapmaya her ne kadar isteksiz olsam da fikrini değiştirdiyse her açıdan hapyı yutmuştum ve ikimiz de bunun farkındaydık.

“Hadi şu işi bitirelim,” dedi Jack en sonunda.

Hepsi buydu.

Harika.

Sahte olsa da yeni bir evliliğe ne kadar cesaretlendirici bir başlangıçtı.

Nikâh memurunun önünde durduğumuz yere döndük ve ikinci denememde yüzüğü başarılı bir şekilde parmağına taktım. Parmağına kusursuzca oturdu. Bana aldığı güzel yüzüğün yanında, önceki gün onun için seçtiğim yüzük elbisem kadar ucuz duruyordu ama param sadece ona yetmişti. Zaten umurundaymış gibi görünmüyordu. Meraklı gözlerle yüzüğe bakmasını ve sonra yüzük taktığım elini yumruk yapmasını izledim, eklemleri gücünün etkisiyle beyazladı ve sonra tekrar elimi tuttu.

Nikâh memurunun sözlerinin sonunu yakalarken dikkatim dağıldı. “...şimdi sizi karıkoca ilan ediyorum. Eşinizi öpebilirsiniz.”

Hepsi bu muydu? Evlenmiş miydim? Bu kadar mıydı?

Nikâhlı kocama baktım ve bir an için nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Göz göze geldik. Bir yabancıyla evlendikten sonra, basit bir öpücüğün lafı mı olurdu? Hamlemin ne olacağını görmeyi beklediğini ve bir an önce buradan çıkmak istediğini düşündüğüm için ilk adımı atan ben oldum. Ellerimiz hâlâ bir-

birlerine kenetlenmişti, gözlerine bakmaktan kaçınıp ayak parmaklarımla ucunda yükseldim ve yanağına küçük bir öpücük kondurdum. Tam onu bırakıp geri çekilmek üzereyken, serbest kalan eliyle bileğimi nazikçe kavradı ve göz göze geldik.

Etrafımızdaki birkaç kişinin hatrına, zoraki bir gülümseme daha takındım ve yavaşça eğilip dudaklarımla kenarına bir öpücük kondurmasını izledim.

Gereğinden fazla oyalandığını hissettim ve bu da kalp atışlarının hızlanmasına neden oldu. Fazlasıyla yakındı ve oyalandığı süre bana kendimi rahatsız hissettirecek kadar uzundu ama rol yaptığımız düşünülürse, masum bir öpücüğün pek bir anlamı olamazdı. Benim için yoktu ve onun için de olmadığı kesindi.

“Tebrikler. İkinize mutlu bir hayat dilerim.” Nikâh memurunun sesi bizi birbirimizden ayırdı ve adamın bekleyen elini sıktım.

Jack Hawthorne’un şoförü olduğunu bildiğim adam tek şahidimiz olarak kocam olan adamı tebrik etmek için yanımıza gelirken, gözlerimi kapatıp kalbimi sakinleştirerek olumlu tarafından bakmaya zorladım. Bu oyun Jack Hawthorne’dan ziyade benim işime daha çok yarıyordu. Haftalar öncesine kadar bir başka adamla, Joshua ile nişanlı olmamın önemi yoktu. Bu adamla evliliğimin aşkla ilgisi yoktu.

Kâğıt üzerinde evli olduğum sahte kocam, “Gitmeye hazır mısın?” diye sorunca gözlerimi açtım.

Hazır değildim. Birdenbire soğuk terler dökmeye başladım, bu iyiye işaret değildi ama gözlerinin içine bakıp başımla onayladım. “Evet.”

Şoför bizi güvenli bir mesafeden takip ederken, binadan çıkana kadar birbirimize tek kelime etmedik. Sonra şoför arabayı getirmek için gözden kayboldu ve ikimiz de sanki buraya neden geldiğimizi bilmiyormuşuz gibi tuhaf bir sessizlik içinde öylece durup etrafımızdaki insanları izlemeye başladık. Birkaç dakika sonra ikimiz de aynı anda konuştuk.

“Bence...”

“Aslına bakarsan...”

“Geri dönmeliyiz,” dedi Jack kesin bir tavırla. “Uçağa yetişmek istiyorsam, bir saat içinde havaalanında olmalıyım.”

“Pekâlâ. Seni tutmak istemem. Kafeye dönmeden önce üzerimi değiştirmeliyim ve metroyla eve rahatça dönebilirim. Benim yüzümden trafiğe takılmanı istemiyo...”

“Sorun değil,” dedi dalgın bir şekilde. Gözleri bende değil, kaldırımın kenarına yanaşan siyah arabadaydı. “Lütfen,” diye mırıldandı ve bir an için avucunu sırtımın alt kısmında hissetmemin ardından elini çekip arabanın kapısını açtı.

Kahretsin!

Eve nasıl gideceğim konusunda onunla tartışacak kadar onu tanıımıyordum, ayrıca tartışmak yapabileceğim en son şeydi. Dışarı çıkarken, attığım her adımda midemin bulandığını hissettim. Beklentili bir şekilde bana bakarken, ayaklarımı çok fazla sürtmemeye çalışarak, dile getirmedeği teklifini kabul edip arabaya bindim.

Benim peşimden arabaya binip kapıyı kapatınca, her şeyin bir sonuca ulaşmasının rahatlığıyla gözlerimi kapattım.

Vay canına, evlendim. Kendi kendime kaç kez tekrarladığımın önemi yoktu, bunu kabul ettiğime hâlâ inanımıyordum.

“Her şey yolunda mı?”

Sesinin sert ve kaba tonu beni karmakarışık düşüncelerimden kopardı ve başımı çevirip hafifçe gülümseyerek ona baktım. “Elbette. Sana gerçekten teşekkür etmeliyim...”

“Buna gerek yok.” Cümlemi tamamlamadan başıyla beni onayladıktan sonra şoförüne döndü. “Raymond, planlarımız değişti. Önce eve uğramamız gerekiyor, sonra havaalanına gideceğiz.”

“Emredersiniz, efendim.”

Yutkunup ellerimi kucağımda yumruk yaptım. *Şimdi ne olacak?* diye içimden geçirdim. *Şimdi konuşacak mıyız? Yoksa konuşmayacak mıyız? Bu işler nasıl yürüyor?* Şaşırtıcı bir şekilde, sessizliği bozan o oldu.

“Toplantılarıma bağlı olarak her gün birkaç saat ulaşılmayabilirim ama sana elimden geldiğince çabuk yanıt veririm.”

Şoförüyle mi konuşuyordu, yoksa benimle mi? Anlayamadım. “Bryan ya da *Jodi* ile ilgili herhangi bir şey çıkarsa, evliliğimiz yüzünden sana sorun çıkarırlarsa, bana mesaj bırak. Benden haber alana kadar ikisiyle de konuşma.” Benimle konuşuyordu demek. Dümdüz önüne bakıyordu ama Jodi ve Bryan benim kuzenlerim oldukları için benimle konuştuğunu anlamıştım. “Her şey planladığımız gibi giderse en fazla bir hafta sonra döneceğim.” Duraksadı. “İstersen... bana eşlik edebilirsin.”

Hayır.

“Ah, teşekkür ederim ama yapamam. Kafede çalışmalıyım ve her ne kadar...”

“Haklısın,” diye cümlemi tamamlayamadan sözümü kesti. “Ben de tek başıma gitmeyi tercih ederim.”

Pekâlâ, o hâlde...

Başım la onaylayıp pencereden dışarı baktım. Duygularımı yeterince iyi saklamayı başardığımdan emin değildim. Bir hafta uzakta olması demek kararımı kabullenmem için yedi günümün daha olması anlamına geliyordu. Her dakikanın kıymetini bilecektim.

“Nereye gidiyordun?” diye sordum, hiçbir fikrimin olmadığını fark edince.

“Londra’ya.”

“Ah, hep Londra’yı ziyaret etmek istemişimdir; aslına bakarsan, Avrupa’da herhangi bir yeri. Seyahat edebildiğin için çok şanslısın. Avukatların sık sık seyahat edip etmediklerini bilmiyorum elbette ama...”

Duraksayıp Jack’in bir şey söylemesini bekledim, hiç değilse anlamsızca sohbet etmeme yardım etmesi için ama içimde bunun olmayacağına dair bir his vardı. Yanılıyordum.

“Londra’da bir müvekkilin mi var?” diye tekrar denedim ama ümitsiz olduğunu biliyordum.

Jack kolunu kaldırıp saatine bakarken soruma yanıt olarak başını iki yana salladı.

“Raymond, bir sonraki ara sokağa dön. Bizi buradan çıkar.”

Arabanın arka koltuğunda sessizlikten başka bir şey olmayınca, gözlerimi kapatıp şakağımı pencerenin soğuk camına yasladım.

Bu çılgınca planı kabul ettiğimden beri çok fazla düşünmemek için elimden geleni yapmışım. Artık düşünmek için çok geçti. Nerede yaşayacağımı konuşmak için fırsatımız bile olmamıştı. Onunla mı yaşayacaktım? Onsuz mu? Birlikte yaşarsak iyi geçinir miydik? *Joshua*...Evlendiğimi duyacak mıydı? Üstelik ayrılmamızın üzerinden çok vakit geçmeden. O anda zihnimi meşgul eden tüm sorular — hatta henüz varlığının farkında olmadıklarım dahil— içimde yankılanmaya başladı.

On dakika boyunca arabadaki kimse tek kelime etmedi. Nedense bu beni her şeyden çok paniğe sürükledi. Kendimi tam olarak nasıl bir şeye bulaştırmışım? Adamla basit bir şekilde sohbet bile edemeyeceksem, önümüzdeki on iki ya da yirmi dört ay boyunca ne yapacaktık? Birbirimize mi bakacaktık? Midedin bulandığını hissedip her şeyi —tüm duygularımı, hayal kırıklıklarımı, unutulmuş hayallerimi— içimde tutabilirmişim gibi avucumu karnıma bastırdım ama bunun için çok geçti. İlk gözyaşının yanağımdan süzüldüğünü hissettim ve ağlamak için bir sebebim olmadığından elimin tersiyle onu hemen silmeye çalışsam da onu takip eden diğer gözyaşlarına engel olamadım. Birkaç dakika içinde iyice ağlamaya başladım; gözyaşlarım nasıl engel olacağımı bilmediğim sessiz bir akarsu gibi aktı.

Rimelimin yüzümü berbat bir hale soktuğunun farkındaydım, araba durana kadar çıtımı çıkarmadan ağladım. Gözlerimi açtığımda, Central Park'ın yanlış tarafına doğru gittiğimizi fark ettim ve gözyaşlarımı unutup Jack'e baktım.

"Bence..." diye söze başladım ama yüzündeki ifadeyi görünce, kelimeler boğazıma takılıp kaldı.

Ah, kahretsin! Yüzüğü düşürdüğümde sinirlendiğini sandıysam, çok yanılmıştım. Gözleri yüzümde dolaşırken kaşları çatıldı ve arabadaki gerginlik üç katına çıktı.

Aynaya bakmadan gözyaşlarıma dair tüm kanıtları elimden geldiğince sildim. "Burası yanlış taraf..."

“Onu evine götür, lütfen. Havaalanına kendim giderim,” dedi Jack şoföre. Sonra yüzü okunaksız bir hâl aldı ve boş bir ifadeyle bana hitap etti. “Bu bir hataydı. Bunu yapmamalıydık.”

Şaşkınlıkla ona bakarken, Jack arabadan inip gelinini –yani beni– geride bıraktı.

Bu bir hataydı.

Yarım saat önce evlenmiş bir kızın duymak isteyebileceği türden sözlerdi, değil mi? Hayır mı? Evet, ben de öyle düşünmüştüm.

Ne de olsa, ben Rose’dum ve o da Jack’ti. Bu isimlerle en başından itibaren lanetlenmiştik. Bilirsiniz...*Titanik* meselesi.

Jack Hawthorne’un gülümseme sayısı: sıfır.

İKİNCİ BÖLÜM

Jack

Yaptığım şeyi görmezden gelmeye çalışarak geçirdiğim günlerin ardından, nihayet New York'a dönmüştüm ve sebep olduğum berbat durumla yüzleşmeye hâlâ hazır değildim. Raymond, binanın önüne çeker çekmez arabadan indim ve kapı görevlisinin yanından geçip asansöre bindim. Sesli mesajlarımı kontrol ederken, beni evimde kimin ya da ne tür bir durumun beklediğini düşünmemeye çalıştım.

Onunla sohbet etmek zorunda mıyım? Daha fazla sorusuna yanıt vermeli miydim?

Böyle olmamasını umuyordum çünkü onunla konuşmak, yapmayı istediğim en son şeydi. Onu uzakta tutma planıma sadık kalmak istiyorsam tabii.

Eşikten içeri girer girmez, orada olmadığını anladım. Hem rahatladım hem de sinirlendim –rahatladım, çünkü istediğim gibi yalnızdım; sinirlendim, çünkü olması gereken yerde değildi– valizimi yatak odama bırakıp emin olmak için yavaşça apartman dairesinde dolaştım. Işıkları açıp kapatarak tüm odaları kontrol ettim, hiçbir şeyin yerinden oynamadığından emin olmak ve ben yokken *birinin* buraya gelip gelmediğini anlamak için her şeyi inceledim. Rose'un kalması gereken odaya ulaştığımda odayı Londra'ya doğru yola çıkmadan önce bıraktığım gibi buldum ve yaklaştığını hissettiğim baş ağrısına tedbiren ensemi ovuştur-

dum. Odaya girip işlek şehre bakan terasa çıktım ve şimdi ne yapacağımı düşündüm.

Ben ne yaptım böyle?

Birkaç hafta önce

Lobiden arandığım anda onu asansörlerin önünde beklemek için ofisimden çıktım. Amacım otuz dakika sonra diğer aile üyelerinin ona katılacağı toplantı odasına gitmeden önce yolunu kesmekti. Birkaç dakika sonra asansörün kapıları ding sesiyle açıldı ve Rose Coleson dışarı çıktı. Kahverengi saç dalgalar hâlinde serbestti ve uzun kakülleri neredeyse gözlerini örtüyordu. Hafif makyajlıydı ve sade, siyah bir kot pantolon ve daha sade, beyaz bir bluz giymişti. Resepsiyona yürürken bekledim.

“Merhaba. Nasıl yardımcı olabilirim?” Resepsiyon görevlimiz Deb, tecrübeli bir gülümsemeyle onu karşıladı.

Rose Coleson’ın boğazını temizlediğini duydum ve masanın ön kısmını kavradığını gördüm. “Merhaba. Coleson toplantısı için buradayım...”

Cümlesini tamamlayamadan, Deb beklediğimi fark etti ve Rose’u tamamen görmezden gelip bakışlarını bana çevirdi. “Bay Hawthorne? Sizin için yapabileceğim bir şey var mı? Saat iki buçuk randevunuz...”

“Hayır, yok.” Deb’in şaşkın bakışlarına aldırmadan Rose Coleson’a odaklandım. “Bayan Coleson.” İsmi söyleyken, omzunun üzerinden bana baktı ve masayı bırakıp bana doğru döndü. “Toplantınız benimle,” diye devam ettim. “Lütfen beni takip edin.”

Rose beni takip etmek için bir adım atarken Deb araya girdi. “Bay Hawthorne, sanırım yanılıyorsunuz. Colesonların toplantısı...”

“Teşekkür ederim, Deb,” diye araya girdim, ses tonuma gücenip gücenmemesi umurumda değildi. Bu toplantıyı bir an önce bitirip günüme bakmalıydım. “Bu taraftan, lütfen.”

Deb’e kısa bir bakış attıktan sonra Rose bana yaklaştı. “Bay Hawthorne? Burada bir hata olmalı. Bay Reeves’le buluşmam gerekiyordu...”

“Hiçbir hata olmadığından emin olabilirsiniz. Baş başa görüşmemiz için ofisime gelir misiniz, sizinle konuşmak istediğim bazı şeyler var.” Bayan Coleson’ın bunu düşünmesini sabırsızlıkla izledim.

“Bir şeyi imzalamam ve sonra gitmem söylendi. Brooklyn’de bir görüşmem var, çok uzun süre kalamam.”

Onu başımla hafifçe onayladım.

Kısa bir tereddüdün ve resepsiyon görevlimize tekrar bakmasının ardından sessizce beni ofisime doğru takip etti.

Uzun bir yürüyüşten sonra içeri girmesi için cam kapıyı açtım. Asistanım Cynthia’ya bana hiçbir telefonu bağlamamasını hatırlattım ve sonra Rose koltuğa yerleşene kadar bekledim. Kocaman kahverengi el çantasını kucağına koyup bana merakla bakarken, masamın arkasındaki yerimi aldım.

“Colesonların avukatının Tim Reeves olduğunu sanıyordum, en azından miras avukatının. Bir değişiklik mi oldu?” diye sordu ben tek kelime edemedim.

“Hayır, Bayan Coleson. Vasiyeti hazırlayan Tim’di ve şu anda her şeyle o ilgileniyor.

“O hâlde neden...”

“Ben bir miras avukatı değilim ama merhum babanızın geçen sene kurumsal davalarıyla ilgilenen ekibe birkaç kez yardım ettim. İçecek bir şey ister misiniz? Kahve? Ya da çay?”

“Hayır, teşekkür ederim. Söylediğim gibi, bir başka görüş...”

“Gitmeniz gereken bir başka görüşme var,” diye onun yerine cümlesini tamamladım. “Anlıyorum. Bu...”

“Bu arada, o amcamdı.”

“Anlayamadım?”

“Babam olduğunu söylediniz. Gary Coleson babam değil, amcamdı.”

Tek kaşımı kaldırdım. Bu zaten bildiğim bir şeydi ama anlaşılan her detayı hatırlayamayacak kadar dikkatim dağınmıştı. “Doğru. Özür dilerim.”

“Sorun değil... Farkında olmamanız ihtimaline karşı değinmek istedim. Korkarım bu yüzden vasiyette adım geçmiyor ve bu yüzden en başa dönüyoruz, Bay Hawthorne. Benimle tam olarak ne hakkında konuşmak istediğinizden emin değilim.”

Bu, planladığım gibi gitmiyordu. Elbette, bunu nasıl yapacağımı pek düşünmemiştim ama yeterince sorunsuz ilerlemiyordu.

Kaskatı bir şekilde durduğunu fark ettikten sonra, “Vasiyeti okudum,” diye itiraf ettim: Rose Coleson yerinden fırlamaya hazır bir şekilde sabırsızca koltuğun kenarında oturmuştu. Belki de daha açık sözlü bir yaklaşımı takdir ederdi ve bu benim uzmanlık alanımdı.

“Pekâlâ,” dedi ve tek kaşımı kaldırdı.

“Sizinle amcanızın sahip olduğu Madison Caddesi’ndeki mülk hakkında konuşmak istiyorum.”

Rose Coleson’ın omuzları kaskatı kesildi. “Ne olmuş ona?”

“Mülkle ilgili planınızın ne olduğunu bilmek istiyorum. Ölümünden kısa bir süre önce Gary ile iki yıl gibi kısa bir süre boyunca mülkün gerçek değeri yerine ona ufak bir miktar kira ödeyeceğinizi belirten bir kontrat imzaladığınızı sanıyorum. İki yılın sonunda taşınacaktınız. Doğru mu?”

Rose Coleson kaşlarını çattı ama başıyla onayladı.

Beni anladığına sevinip devam ettim. “Kontrat, vasiyete girmiş ama Gary kısa süre önce haberinizin olduğunu sandığım bir koşul eklemiş. O iki sene içinde ona bir şey olması durumunda, mülkün tapusunun kocanıza transfer edilmesini istemiş...”

“Evli olsaydım,” diye bitirdi Rose, çenesini dikleştirerek.

“Evet.” İmalı bir şekilde sol eline bakarken, gözlerimi takip etti. “Evli olsaydınız.”

Rose Coleson bir anda gözlerini bana dikti ve kaşlarını çatmasını izledim.

“Bunu zaten biliyorum,” diye yavaşça açıkladı. “Gary, nişanlım ile evlenecek olmama çok sevinmişti. İyi anlaşıyorlardı ve Joshua’dan hoşlanırdı; ikimiz de işletme okuduk ama anlaşılan Joshua’ya daha çok güvenmiş...”

“Eski nişanlınızı kastediyorsunuz,” diye ona hatırlattım.

Sözlerimi duyunca duraksadı ama neyi kastettiğimi anlayınca, çantasını sıkıca kavrayan parmakları gevşedi. “Evet. Doğru. Elbette, eski nişanlım. Bu hâlâ bir alışkanlık. Birkaç hafta önce ayrıldık. Affedersiniz, onun eski nişanlım olduğunu nereden biliyorsunuz?”

Duraksayıp sözlerimi dikkatle seçmeye çalıştım. “İşime özen gösteririm, Bayan Coleson. Lütfen devam edin.”

Sabırla beklerken, uzun bir süre beni inceledi. “Gary’nin kontratımızı vasiyetine dahil ettiğinin farkında bile değildim. Ayrıca mülkün sahibi olmayacaktım, kontratta böyle bir şey yazmıyordu. Sadece iki seneliğine mülkü kullanmama izin verecekti, o sürenin ardından taşınacaktım. Sonra amcam ve karısı Angela bir trafik kazasında öldüler ve vasiyetinde mülkü kocama bırakmayı planladığını öğrendim.”

“Belki de bu, onun size bir şey verme biçimiydi. Bir sürpriz olabilir. Bir tür evlilik hediyesi gibi.”

“Evet. Olabilir. Belki bu, onun mülkü bize bırakmasının bir yoluydu ama şu anda Joshua ile evli değilim, değil mi? O yüzden bana hiçbir şey miras kalmıyor.” Omuzlarını silktili. “Tek bildiğim kendi kafemi açmakta ciddiysem, Gary’nin Joshua’nın varlığını gerekli bulduğuydu. Onunla hemfikir değildim. Joshua hayatıma girmeden bir sene önce o mülkü kullanma ihtimalim hakkında görüşmeye başlamamızın önemi yoktu. Gary işin üstesinden tek başıma geleceğime inanmıyordu ve Joshua işsizdi, o yüzden mantıklı olduğunu düşünmüş olmalı. Ben öyle düşünmüyordum. Joshua’ya bana güvendiğinden daha çok güvendiğini düşünüyorum, çünkü eski nişanlım daha iyi bir okul-

da okudu. Ayrıca, benim bir kadın ve Joshua'nın bir erkek olduğu gerçeğini unutmayalım. Gary geri kafalıydı ve kadınların iş dünyasında kendi başlarının çaresine bakabileceğine inanmazdı. Ancak bunu tekrar görüştüğümüzde ve ona mülkle ilgili planlarımdan bahsedince, orayı kullanmamı kabul etti. Joshua o zaman ne bu konunun ne de kontratın bir parçasıydı. Mekânı iki sene kullandıktan sonra kendime farklı bir yer bulmam maddesi dışında Gary hiçbir şart koymadı. Bana sadece iki seneliğine yardım edecekti. Ne eksik ne fazla. Her halükârda, ona minnettardım. Ancak benimle ilgili bir konu olmasına rağmen Joshua'yı vasiyetine eklemiş olmasına bir anlam veremedim. Neden tüm bunları size anlatıyorum ki?"

Arkama yaslanıp rahatıma baktım. Nihayet bir yere varıyorduk. "O hâlâ konunun bir parçası değil."

"Anlayamadım...?"

"Gary, eski nişanlınızın ismini hiç kullanmamış. Vefat etmesi hâlinde mülkün kimin olması gerektiğini belirtmemiş. Sadece 'eş' kelimesi geçiyor."

"Bunun ne önemi olduğunu anlayamıyorum. Bu sene bir ara Joshua ile evlenmem gerekiyordu ama sonuçta evlenmedim. Joshua onların ölümünden iki gün sonra benden ayrıldı. O yüzden, evli olmadığım ve yakın zamanda evlenmeyi planlamadığım için oranın sahibi olmak bir yana, iki seneliğine bile kullanamayacağım, Bay Hawthorne. Kuzenlerim Bryan ve Jodi ile konuştum ama babalarıyla imzaladığım kontratı yerine getirmekle ilgilenmiyorlar ve bu, kendi kafemi açamayacağım anlamına geliyor. Şu anda zaten benim olmayacak bir yer uğruna elli bin doları –biriktirmek için kaç sene çalıştığımı bile bilmediğim o parayı– kenara attığım gerçeğini kabullenmeye çalışıyorum. Her şey bir yana, o gün o araba kazasında benim için önemli olan iki insanı kaybettim. Gary'nin yeğeni olmama rağmen, beni asla kendi kanlarından görmediler ama dokuz yaşında babam vefat ettikten sonra onlardan başka kimsem kalmadı. Ne olursa olsun, sistemde kaybolmama izin vermek yerine Gary beni sahiplen-

meyi kabul etti ve önemli olan tek şey bu. O yüzden bir önceki sorunuza yanıt vermek gerekirse, mülke dair hiçbir planım yok çünkü artık onu kullanmaya iznim yok.”

Görebildiğim kadarıyla biraz nefes nefese ve oldukça kızgın bir şekilde ayağa kalkıp çantasını omzuna taktı.

“Pekâlâ, gerçekten kabalık etmek istemiyorum ama ikimizin de vaktini boşa harcadığımı düşünüyorum. İtiraf etmeliyim ki sizi buraya kadar takip ederken biraz merakımı cezbettiniz ama zaten bildiğim şeyleri yeniden gözden geçirmeye ayıracak kadar vaktim yok. Gitmem gereken bir iş görüşmem var ve gecikmem. Sanırım burada işimiz bitti, değil mi? Sizinle tanışmak güzeldi, Bay Hawthorne.”

Sohbetimizin bittiğini düşünerek masamın üzerinden bana elini uzatınca, bir an ona baktım. Uzaklaşmaya karar vermeden nefesimi verip yerimden kalktım ve gözlerinin içine bakarak elini tuttum.

Hepsi buydu. Bu noktada, *Sizinle tanışmak güzeldi*, deyip gü-nüme devam etmem gerekirdi ama bunu yapmadım.

Sakin ve akli başında bir tonla, söylemeyi beklediğim şeyi söyledim. “Kabalık etmiyorsunuz, Bayan Coleson ama gitmeden önce size söylemek istediğim bir şey var. Benimle evlenmenizi istiyorum.” Aramızdaki fiziksel bağı koparıp ellerimi ceplerime soktum ve tepkisini izledim.

Bir an tereddüt ettikten şöyle bir cevap verdi: “Elbette; bunu iş görüşmemden sonra ama akşam yemeğinden önce yapmaya ne dersiniz? Çünkü bildiğiniz gibi Tom Hardy ile planlarım var ve bunu erteleyebileceğimi sanmıyorum...”

“Benimle dalga mı geçiyorsunuz?” Kıpırdamadan durdum.

Kıstığı gözleri yüzümde dolaştı, herhalde bir yanıt arıyordu. Aradığı şeyi bulamayınca mücadele duygusunu kaybetti ve gözlerimin önünde –ona eski nişanlısı hakkında sorular sormaya başladığım anda katılaştı– tüm duruşu gevşedi ve ofladı.

“Kötü bir şaka yapmıyor muydunuz?”

“Şaka yapan birine benziyor muyum?”

Rose Coleson çekimser bir ses çıkarıp olduğu yerde kıpırdandı. “İlk bakışta... şaka yaptığınızı söyleyemem ama sizi yeterince iyi tanımadığım için emin olamıyorum.”

“Öyleyse sizi bu zahmetten kurtarayım; şaka yapmıyorum.”

Hayret verici bir şey söylemişim gibi şaşkınlıkla bana baktı. “Pekâlâ. Sanırım artık gideceğim.”

Böylece beni şaşırtıp gitmek üzere arkasını döndü. Kapıyı açmadan konuştum.

“Teklifim hakkında daha fazla şey duymak istemiyor musunuz?”

Eli çoktan cam kapı tokmağında olan Rose Coleson durdu. Omuzları kaskatı bir şekilde kapıyı bırakıp bana döndü.

Ağzını açıp kapattıktan sonra odanın öteki tarafından gözlemin içine baktı. “Teklifiniz mi? Hemfikir olmamız ve sizi yanlış anlamadığımdan emin olmak için teklifinizi tekrarlar mısınız?”

“Size evlenme teklif ediyorum.”

Çantasını omzuna iyice çekip boğazını temizledi. “Bay Hawthorne... Benimle evlenmek istemeniz gururumu okşadı...”

“Bayan Coleson,” diye cümlesini tamamlayamadan kabaca sözünü kestim. “Sizi temin ederim ki evlilik teklifim sadece bir iş anlaşmasından ibaret. Sizinle ilgilendiğimi düşünmediğiniz eminim. Yardımımın size faydası olacağını düşünmüştüm, yanılıyor muyum?”

“Yardımanız mı? Sizi tanımıyorum bile ve sizden yardım istediğimi hatırlamıyorum...”

“Teklifimi kabul ederseniz, beni tanımak için yeterince vakitiniz olacak.”

“Bu evlilik teklifi görünümündeki iş anlaşması teklifinizi kabul edersem... Sizi anladığımdan emin değilim.”

“Belki anlamakta zorlandığınız şeyi size açıklarsam, yardımcı olabilirim.”

“Her şeyi açıklamaya ne dersiniz? Bana kalırsa, bu başlangıç için güzel bir yer gibi görünüyor.”

“Haklısınız, elbette. Yerinize geçerseniz, daha fazla detaya de-

ğınmekten mutluluk duyarım. Örneğin, açamayacağınızı düşündüğünüz kafeye harcadığınızı tüm birikiminiz boşa gitmez." Sohbetimizin hiçbir bölümünün hoşuna gitmediğinin farkındaydım.

"Onun tüm birikimim olduğunu nereden..."

"Söylediğim gibi, işimi..."

"İşinizi özenle yapıyorsunuz, tabii. İlk söylediğinizde de anlamıştım." Dışarı baktı ve gözleri ofisimin dışındaki işlek koridorda gezindi. Dışarı çıkmak ve kalmak arasında karar vermesi birkaç saniyesini aldı. Sonra istemeye istemeye tekrar koltuğun ucuna oturdu. Güvensiz gözleri üzerimdeydi.

"Güzel." Yerinden fırlayıp kaçmayacağına emin olunca ben de yerime oturdum. "Kaldığınıza göre, teklifimi düşünmenizi istiyorum."

Rose Coleson bir an için gözlerini kapattı ve derin bir nefes alıp verdi. "Gördüğünüz gibi, bu bana pek bir şey açıklamıyor. Bana aynı şeyi sorup duruyorsunuz ve her defasında kalkıp gitme isteğine kapılıyorum."

"Birkaç sebepten ötürü evlenmemizi istiyorum ama sizi en çok ilgilendiren kısım, Madison Caddesi'nde kafenizi açmak olacak."

Bayan Coleson yorum yapmayınca sessiz kaldık.

"Hepsi bu mu?" diye sordu en sonunda, sabırsız bir tonla. "Benimle evlenmek, pardon, kafemi açabilmem için benimle evlenerek bir iş anlaşması yapmak istiyorsunuz, öyle mi?"

"Beni yeterince iyi anlamış gibi görünüyorsunuz."

Şaşkın bir bakışın ardından arkasına yaslandıktan sonra yerinden kalktı ve çantasını koltuğa bırakıp ufka bakmak için yerden tavana uzanan pencerelere gitti. Bir dakika sessizlik içinde geçti ve sabrım tükenmeye başladı.

"Çılgınsınız öyleyse," dedi. "Siz aklınızı mı kaçırdınız, Bay Hawthorne?"

"Bu soruya yanıt vermeyeceğim," diye tersçe karşılık verdim.

"Bu yeni bir şey değil. Sorularıma yanıt vermiyor ve hiçbir şeyi açıklamıyorsunuz."

"Size yardım etmek istiyorum. Bu kadar basit."

Bayan Coleson kocaman kahverengi gözlerini bana dikerek aklı-mı kaçırmışım gibi bana baktı, sözlerime devam etmeyince kollarını kaldırıp indirdi. “Bu kadar basit mi? Şu anda bana yardımcı olup biraz daha açıklar mısınız, lütfen? Çılgınca bir sebepten ötürü bana yardım etmek istiyorsunuz; bana, adınızı bile bilmeyen birine.”

“Adım Jack.”

Bayan Coleson, uzun bir süre gözlerini ayırmadan beni inceledi.

“Siz ciddisiniz, değil mi? Bu tüm müvekkillerinize sunduğunuz bir hizmet mi, Jack Hawthorne? Onlarla evlenerek onlara yardım mı ediyorsunuz?”

“Siz ilksiniz, Bayan Coleson.”

“Demek ben özel bir kar tanesiyim.”

“Bir bakıma, evet.”

Tekrar manzaraya dönüp başını eğdi ve şakaklarını ovuşturdu. “Neden?”

“Bana neden özel bir kar tanesi olduğunuzu mu soruyorsunuz?”

Bayan Coleson alaycı bir şekilde gülüp omzunun üzerinden bana baktı. “Hayır, bunu sormuyorum... Bana daha fazla bilgi verir misiniz, lütfen? Bazı şeyleri açıklayan, mantıklı cümleleri kastediyorum. Sırf bana yardımcı olmak için benimle evlenmek istemediğinize eminim. Bu işten sizin çıkarınız ne? Bahsettiğiniz tüm o sebepler ne?” Ofisime göz gezdirip ben de dahil her şeye; tüm pahalı mobilyalara, giysilerime, manzaraya, ofisin önünden geçen müvekkillere ve avukatlara dikkatle baktı. “Burada riske girip sebebinin para olmadığını söyleyeceğim, çünkü o açıdan size sunabileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum.”

“Haklısınız, paraya ihtiyacım yok. Daha önce de söylediğim gibi, bu sadece bir iş anlaşması. Benim için başka bir anlamı yok. Evlilik konusunda işbirliği yaparsak...”

“Benimle dalga geçip geçmediğinizden emin olmaya çalışırken, kendinizden son derece emin görünüyorsunuz.”

Değerlendirmesine aldırmadan sözlerime devam ettim. “İki

kişi arasında ticari bir işten daha fazlası olmayacak.” Kalkıp yanına gittim. “Bu sene şirkete ortak oldum, Bayan Coleson. Otuz bir yaşındayım, şirketin en genç ortağım; mevcut ve ilerideki müvekkillerimle daha iyi ilgilenebilmek için iyi bir izlenim bırakmalıyım. Resmi ve gayriresmi akşam yemekleri ve katılmam gereken etkinlikler var. Ciddi bir ilişkide olmam ya da nasıl derler bilirsiniz, *bir aile babası gibi* görünmem bir gereklilik olmasa da, evliliğin yaratacağı illüzyonu kendi çıkarıma kullanabileceğimi sanıyorum. Müvekkillerimi ya da diğer potansiyel müvekkilleri başka ortaklara kaptırmak istemiyorum.”

Bayan Coleson kollarını göğsünde kavuşturup bana döndü ve birbirimize baktık. Aklından neler geçtiğini tahmin bile edemiyordum. Fakat kendi aklım, vicdanımla savaş hâlindeydi.

“Neden sevdiğiniz biriyle evlenmiyorsunuz? Çıktığınız biriyle? Gerçekten *tanıdığınız* biriyle? Neden bunu *bana* teklif etmeyi aklınızdan geçirdiniz? Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz. İki yabancıdan farkımız yok.” Duygularını zaptetmeye çalışır gibi derin bir nefes aldı. “Geri kafalı olduğumu düşünebilirsiniz, Bay Hawthorne ama romantik biriyim. Biriyle sadece sevgi uğruna evlenmeye inanıyorum. Evlilik... Evliliğin benim için anlamı, sizin için anlamından tamamen farklı. Sizi tanımıyorum ama bana evliliğe çok fazla anlam yükleyen biri gibi...”

“Cümlemenizi tamamlayabilirsiniz, Bayan Coleson.” Ellerimi pantolonumun ceplerine soktum.

“Ne demek istediğimi anlıyor olmalısınız.”

Başımla onayladım, çünkü onu anlıyordum. “Şu anda romantik ilişkilere ayıracak vaktim yok ve verebileceğimden daha fazlasını bekleyen biriyle evlenemem. Size vermeye hazır olmadığım bir şey sunmuyorum ve *o kadar* saf olamazsınız, değil mi? Herhalde uygun davetlerde koluma girecek ve bana ufak bir miktar kira verecek biri olması için sizinle evlenmeyi istediğimi düşünmüyorsunuz, değil mi?”

Bayan Coleman olduğu yerde doğruldu ve gözlerinden alev çıktı. “Saf mı? İnanın bana, Bay Hawthorne, o kadar saf değil-

lim. Evli olsaydım, kocam mülkün sahibi olacaktı, vasiyet öyle belirtiyor. O yüzden kocam olursanız...” Duraksadıktan sonra omuzlarını silktilti. “Sizin de mülkün peşinde olduğunuzu anlıyorum ama hâlâ hangi konuda bana yardımcı olacağınızı duymayı bekliyorum. Şimdiye kadar sadece bu anlaşmadan istediğiniz her şeyi alacağınızı duydum. Sizinle evlenmemin kafe için gereken her şeyi satın alırken harcadığım, sizin için eminim çok küçük olan hayat birikimimi kurtarmama nasıl yardımcı olacağını anlayamıyorum. Bir kafe açmamın bu anlaşmayla ilgisi ne? Bu senaryoda sahte bir eşiniz ve mülkünüz olacak; satmayı düşünürlerse, kuzenlerimden alabileceğiniz bir mülk, tabii istediğiniz buysa.”

“Satmakla ilgilendiklerini sanmıyorum. İlgilenseler bile, be-dava alabileceğim bir şeye neden o kadar çok para harcayayım? Konu hakkında size biraz daha detay vermem gerekirse, aktif bir şekilde evlenebileceğim birini aramıyordum ama birkaç konuda tavsiye vermek için vasiyeti okuyunca durumunuzu öğrendim ve birbirimize yardımcı olabileceğimizi düşündüm. Bahsettiğiniz diğer şeyi biraz daha açmam gerekirse, birbirimize tamamen yabancı değiliz. Daha önce bir kez karşılaştık, bir sene önce. Amcanızın partilerinden birinde kısa bir karşılaşmaydı ama yine de isminizle yüzünüzü bağdaştırmama yaradı. Her ne kadar belli belirsiz olsa da, nasıl biri olduğunuza dair bir fikir edinmemi sağladı ve diğer şeylere gelince... Hakkınızda öğrenmem gereken her şeyi öğrenecek kadar vaktim oldu ve sizin de benimle ilgili şeyleri öğrenecek kadar fırsatınız olacağına eminim.”

“Karşılaştık mı? Nerede? Hatırlamıyorum.”

Rahatsız olmuş gibi kıpırdandım, fazla detaya inmek istemediğim için sorusunu geçiştirdim. “Hatırlamıyorsanız, tekrarlanmanın anlamı yok. Söylediğim gibi, zaten kısa bir karşılaşmadan ibaretti. Bilmek istediğiniz başka bir şey var mı?”

“Bu konuda gerçekten ciddi misiniz? Gerçekten?”

Duvardaki saate göz attım. Vaktimi boşa harcıyordum. “Kendimi tekrarlayıp durmayacağım, Bayan Coleson. Kabul ediyor-

sanız, evleniriz ve mülk benim üzerime geçer. Sonrasında, ilk kontratın şartlarını yerine getiririm ve planlarınıza kaldığınız yerden devam edebilirsiniz.”

Bayan Coleson içini çekip sözlerimi düşündü. “Bu kadar mı? Hepsi bu mu? Mülk, etkinliklere katılmak ve başka insanların karşısında evliymişiz gibi yapmak mı? Başka bir şey yok mu?”

“Hepsi bu ve sadece iki seneliğine. Ne eksik, ne fazla.”

Bakışlarını benden kaçırıp dudaklarını ısırdı. “İki sene... Evet, bu kısa sayılır. Bu yasadışı değil mi? Yasadışı *olmaz* mı?”

“Neden olsun?”

Bayan Coleson bana bıkkınlıkla baktı. “İyi, güzel. Peki Jodi ve Bryan? Bunun gerçek bir evlilik olduğuna asla inanmazlar. Kafe-yi açmama ve tapuyu almanıza engel olmak için itiraz edemezler mi ya da bu tür durumlarda insanlar ne yapıyorsa onu yapamazlar mı?” Suratını asıp başını iki yana salladı. “Bunu yapacağımı söylemiyorum ama çılgınca bir sebepten ötürü teklifinizi kabul edersem... Yüksek sesle dile getirmek bir yana, bunu düşündüğüme bile inanmıyorum.”

Yüzündeki umut dolu bakışı görmek zor değildi. Doğru an olduğunu bildiğim için onu bir kez daha dürttüm.

“Zor bir karar değil, Bayan Coleson. İkimiz için de bazı sorunların yaşanacağını öngörseydim, size böyle bir teklifle gelmezdim. İşimde çok iyiyim ve kimse evliliğimize itiraz etmeyecek. Kabul ederseniz, kuzenlerinizle ben ilgileneceğim. Sorun çıkarmayacaklarına emin olabilirsiniz.” Umursamaz bir şekilde omzumu silktim. “Bu mesele ikimizden başka kimseyi ilgilendirmez ve kimseye bir açıklama borçlu değilsiniz.”

Gözlerini yere dikip başını iki yana sallamaya devam etti. Yanıtının ne olacağını çoktan biliyordum; soru sorması teklifimi göz önünde bulundurduğu anlamına geliyordu. Kararını vermiş sayılırdı. Sonucundan çoktan emin olmasaydım, ona bu teklifi sunmazdım. Tüm birikimini hayaline harcamıştı ve ikimize de faydası dokunacak olan teklifimi reddedeceğini düşünmüyordum. Aynı zamanda, bunun bana hiç direniş göstermeden on-

dan yanıt alacağım anlamına gelmediğini de biliyordum.

İkimiz de cam kapıyı tıklatarak içeri giren asistanım Cynthia'ya irkilerek baktık. "Bir sonraki görüşmeniz burada, Bay Hawthorne; ayrıca diğer toplantı başladığında size haber vermemi istemişsiniz."

"Teşekkür ederim, Cynthia. Burada birkaç dakikaya ihtiyacım var."

Cynthia başıyla onaylayıp kapıyı kapatırken, Rose Coleson koltuğa dönüp çantasını aldı. "Gideceğim... ve bunu düşüneceğim..."

"Korkarım bana yanıtınızı şimdi vermeniz gerekiyor." Yerimden kıılmadım.

Bayan Coleson çantasını kurcalamayı bırakıp gözlerime baktı. "Ne? Neden?"

"Çünkü Cynthia'nın az önce söylediği gibi, kuzenleriniz şu anda toplantı odasında mülkleri nasıl idare edeceklerini görüşüyorlar. Teklifimi kabul ederseniz, onlara katılıp durumumuzu duyuracağız. Teklifimi kabul etmezseniz, son şansınızı kaybedeceksiniz."

"Şu anda karar vermemi bekleyemezsiniz. Gerçekten ilk görüşte âşık olduğumuza ve bir hafta içinde evlenmeye karar verdiğimizize inanacaklarını mı düşünüyorsunuz?"

"Bunu nereden bilecekler? Ne zaman ve nasıl tanıştığımızı nereden bilecekler?" Ellerimi ceplerimden çıkarıp omuzlarımı silkdim ve masama doğru ilerledim. "Haftalar ya da aylar önce tanıştığımızı düşünmeleri bizim problemimiz değil."

"Nişanlım beni birkaç hafta önce terk etti, Bay Hawthorne. Birdenbire. Sebepsiz yere. Başka biriyle bu kadar kısa süre içinde evlenmeyeceğimi bilecek kadar beni tanıyorlar."

"Ne söylemeye çalışıyorsunuz?"

"Ne mi söylemeye çalışıyorum?" Bayan Coleson bıkkınlıkla başını iki yana salladı. "Şu anda bunun olduğuna inanamıyorum."

Bunalmış ve şaşkın bir şekilde koltuğa yığıldı. Onu bana bir

yanıt vermeye zorladığım için kendimi bir pislik gibi hissettim ama yapmam gereken bir sürü şey vardı ve yeterince zamanım yoktu. Bunu yapacaksak bir an önce bilmeliydim, çünkü kendimi tekrar bu duruma sokmayacaktım. “Bana bir yanıt vermenize ihtiyacım var, Bayan Coleson.”

“Benim de daha fazla detayı bilmeye ihtiyacım var, Bay Hawthorne. Ayrıca, lütfen bana *Bayan Coleson* demeyi bırakır mısınız?”

“Detayların şu anda önemi yok. Ya evet ya da hayır.”

“Bana baskı yapıyorsunuz. Bundan hoşlanmıyorum. Kesinlikle hoşlanmıyorum.”

“O tür bir şey yapmıyorum. Dilediğiniz zaman ofisimden çıkabilirsiniz; tabii bana kesin bir yanıt verdikten sonra. Kabul etmek zorunda değilsiniz ama yanıt verdiğinizde, bunun tamamen kendi kararınız olduğunu unutmayın. Bu konuda kaybedecek bir şeyim yok. O mülk benim olmazsa, Madison Caddesi’nde başka bir yer bulurum. Siz aynı şeyi söyleyebilir misiniz?”

Avuçları kot pantolonunda olacak şekilde elleri kucağında dururken, başını kaldırıp bana baktı. “Bu çılgınlık. Bunu yaparsam, aklımı kaçırmış sayılırım. Siz delirmişsiniz.”

“Sanırım hakkımda ne düşündüğünüzü açıkça biliyorum.” Masama yarı oturup kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Bu ikimizin de işine yarayacak, Bayan Coleson. Evlendiğimizi belirten o basit kâğıt parçasını imzalarsak, kafenizi açacaksınız ve iki sene boyunca hiçbir şey değişmeyecek. Evlenmezsek, şu anda kullanamayacağınız mobilyalar ve ekipmanlara harcadığınız tüm parayı kaybetmiş olacaksınız. Benim bakış açım göre verilmesi gereken bir karar yok gibi görünüyor. Size bir can yeleği sunuyorum. Her şeyi kaybetmenizin sizin için bir mahsuru yoksa, konuşacak başka bir şeyimiz yok.”

“Birbirimize uygun değiliz, Bay Hawthorne. Herhalde bunu görebiliyorsunuzdur.”

“Hayır, sanırım birbirimize uygun değiliz. Size tamamen katılıyorum, gerçi aklımızdan geçen şey için yeterince iyi olduğunı düşünüyorum. Yanıtınız hayırsa, lütfen bir sonraki toplantı-

ma başlamam için bana söyleyin.”

Yanıtını beklerken saniyeler geçti, umduğum gibi kendi kafesini açma hayalinin, kararını etkilediği âni gördüm. “Bunu söylediğime inanmıyorum. Böyle bir şeyin olduğuna inanmıyorum ama evleneceğimize inanmalarını istiyorsak, sanırım bana Rose diye hitap etmeye başlasanız iyi olur.”

“Güzel. Detayları başka bir gün konuşuruz. Bu arada her şeyi içeren bir evlilik sözleşmesi hazırlayacağım.” Masamdan kalkıp kapıya gittim ve onun için kapıyı açtım.

“Altı ay,” dedi birdenbire.

Rose yerinden kalkıp bana bakmak için dönerken tek kaşımı kaldırdım.

“Altı ay mı?”

“Evet. Sizden orijinal kontratta belirtilen kirayı ödemeye başlamadan önce altı ay istiyorum.” İsteddiği şeyden emin değilmiş gibi kaşlarını çatarak başıyla onayladı. “Amcamla yaptığım ilk kontratta böyle bir şey olmadığını biliyorum ama mülk zaten size kalacağı için, en azından biraz kâr edinmeye çalışmak için o ilk altı ayı kira ödemeden geçirmek istiyorum.” Duraksayıp düşündü. “Bence maddi olarak bu sizi sıkıntıya sokmaz. Açıkçası beni sokar. Elbette, size ödeyeceğim kira Madison Caddesi’ndeki bir mekân için hiçbir şey ama her şey düşünüldüğünde, maddi olarak bunu karşılamam mümkün değil. Ama o kira ödeyeceğim altı ay iyi bir başlangıç yapmamı sağlayabilir.”

Onu daha dikkatle inceledim. “Haklısınız, bana kira ödememeniz maddi olarak beni sıkıntıya sokmaz. Anlaştık. Hepsi bu mu?”

“Ben... Evet, hepsi bu.”

“Benden mülkün yarısını isteyebilirsiniz. Joshua ile evlensey-diniz, yarısı sizin olacaktı.”

“Onu bana verir misiniz?”

“Ne yazık ki, yanıtlım hayır.”

“Ben de öyle düşünmüştüm. Altı ay boyunca kira ödememek bana yardımcı olur.”

“Güzel. O hâlde hiçbir sorun yok. Toplantıya katılalım.”

“Bu kadar mı?”

“Başka sorunuz var mı?”

“Yaklaşık yüz tane.” Yanımda durup gözlerime baktı.

Tek kaşımı kaldırdım. “Korkarım şu anda hepsine tek tek değinemeyiz. Bir dahaki sefere. Evlendikten sonra istediğinizi soracak kadar vaktiniz olacak. Toplantıda konuşmayı bana bırakırsanız bir sorun çıkmaz.”

Rose, ofisime ilk girdiğinde olduğundan daha solgun ve biraz sarsılmış bir şekilde başıyla onayladı ve toplantı odasına giderken beni takip etti.

Attığım her adımda tam bir pislik gibi davrandığım için kendime lanet ettim.

Toplantı odasına birkaç adım kala Bryan ve Josi Coleson’ın sırtları bize dönük bir şekilde yan yana oturduklarını görebiliyordum. Rose’a bakınca nefesini kontrol etmekte biraz zorlandığını, gözlerinin kocaman olduğunu ve emin değilmiş gibi göründüğünü fark ettim.

“Hazır mısınız?” diye sordum, yanıtının ne olacağını çoktan tahmin ediyordum.

“Hazır olduğumu söyleyemem.”

Başımınla onayladım. Bu kadarı yeterliydi.

“Kuzenlerinle en son ne zaman konuştun?”

Rose şakaklarını ovuşturduktan sonra bana baktı. “Geçen hafta olabilir? Belki de üzerinden biraz daha zaman geçti. Neden?”

“Bunu bana bırak.”

Odaya girdik. Yan yana duruyorduk. Omzuna taktığı çantasının hayatı ona bağılıymış gibi tutuyordu.

“Tim,” diye araya girince, Jodi Coleson ve Bryan Coleson da dahil olmak üzere odadaki herkes dönüp bize baktı. “Toplantıya geciktiğimiz için üzgünüm.”

Tim elindeki sayfaları karıştırdı, ayağa kalkıp gözlüğünü çıkardıktan sonra Rose’a baktı. “Merhaba, Jack. Bayan Rose, bize katılabilenize sevindim. Sizi çok tutmayacağım, sadece...”

“Tim,” dedim tekrar ve gözlerime bakmasını bekledim. “Ge-

reken değişikleri yapabilmek için haberin olması gerektiğini düşündüm. Rose Coleson benim niřanlím ve birkaç gün içinde evleniyoruz.”

“Sen... Bayan Rose ile evleniyor musun? Ne?” Tim orada durmuş bana ve Rose’a afallamış bir şekilde bakarken, Bryan yavaşça sandalyesinden kalkıp Rose’a döndü.

“Burada neler oluyor?” diye sordu, sert bakışlarını Rose’dan bana çevirdi. “Açıkla.”

“Bryan, Jack ve ben evleniyoruz.” Rose güçlükle güldü ve ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. “Bunun kulağa biraz...”

“Kulağa benimle dalga geçiyormuşsun gibi geliyor, kuzen.”

Öne ve sola doğru bir adım attım ve Bryan’ın önüne geçerek Rose’u geri çekilmeye zorladım.

“Bunun aileniz için bir sürpriz olduğunun farkındayım, Bay Coleson, o yüzden az önce söylediğinizi duymamış gibi davranacağım ama nişanlımla konuşurken sözlerinize dikkat etmenizi öneririm.” Bakışlarımı ondan ayırıp odadakilere hitap ettim. “Rose’a geçen hafta evlenme teklif ettim ve haberi sizinle paylaşmak için bunun uygun bir an olduğunu düşündük. Kutlamak için baş başa kalmak istediğimizden bunu daha önce yapamadık. Tim, bunun Madison Caddesi’ndeki mülk konusunda bazı şeyleri değiştireceğini sanıyorum.”

“Bu tam bir saçmalık,” diye çıkıştı Bryan, kız kardeşi Jodi orada oturup olanları sıkılmış bir ifadeyle izlerken. “Bu durum, bu oyun her neyse hiçbir şeyi değiştirmiyor. Mülk Rose’un olmayacak. Siz beni aptal mı zannediyorsunuz?”

“Ah, bilemiyorum, Bay Coleson. Yakında aile olacağız ve size hakaret etmek istemem.” Yüzünün renginin kararmasını izledim. “Ayrıca, vasiyette Gary Coleson vefat etmesi durumunda mülkün tapusunun Rose’un kocasına geçmesini açıkça belirtmiş. Süre sınırı 2020 olmalı ama kontrol edebiliriz. Bunu sadece sizin hatrınıza açıklıyorum, Bay Coleson, çünkü kuzeninizle bir mülk uğruna evlenmiyorum. Ona olan hislerimin burada olanlarla hiçbir ilgisi yok.”

“Jack, belki de biz...” diye Tim söze başladı.

“Eğer bunun burada olan şeyle ilgisi yoksa, mülk üzerinde hak iddia edemezsin,” dedi Bryan dişlerini sıkıp gözlerini Rose’a çevirerek.

“Mülkün Gary Coleson’ın yeğenine son hediyesi olduğunu düşünüyorum. Babanızın arzusunu görmezden gelmeye çalışmayacağınıza inanıyorum.”

Bryan yavaşça yumruklarını sıktı ve öne doğru bir adım daha attı.

Tim boğazını temizledi ve işaret ve başparmaklarıyla gözlerini ovuşturdu. “Jack bunun iyi haberi paylaşmak için... uygun bir an olduğunu sanmıyorum...”

“Evet, bence böylesi daha iyi. Rose ve ben yakında sizden haber almayı bekliyoruz.”

“Vasiyete itiraz edeceğim,” dedi Bryan, gözleri hiddetle parlarken, ikimizi de oradan çıkardım. Rose ile konuşuyordu, gözleri onun üzerindeydi. “Bunun yanına kâr kalmasına izin veremeyeceğim. Bunu mekânı kullanmana izin vermediğim, sana başka planlarım olduğunu söylediğim için yapıyorsun.”

“İtiraz ederseniz, kendi payınızı almak için uzun bir süre beklemeniz gerekir. Karşı koyarım, Bay Coleson,” diye uyardım.

“Bryan,” dedi Rose arkamdan. “Jack ile mülk için evlenmiyorum. Zamanlamanın... tuhaf olduğunun farkındayım ama sandığın gibi değil. İkimiz çok uzun zaman önce...” Rose yanıma gelip koluma girdi.

Kendimi rahatlamaya zorladım.

“Ona hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin,” dedim Rose’a bakarak.

Rose gözlerini gözlerime dikerken ağzı ince bir çizgi hâlini aldı. “Evet, açıklamalıyım, Jack. Elbette açıklayacağım.”

“Tek kelimeni daha dinlemeyeceğim,” diye Bryan araya girdi. “Bu olamaz. Beni zorlarsan, seninle mücadele ederim.”

Bunun üzerine omzunun omzuma çarpmasına özen göstererek dışarı çıktı.

En sonunda, Jodi ayağa kalktı. “Pekâlâ. Küçük sevimli

Rose’umuz nihayet ilginç bir şey yapıyor.” Rose kolumu bırakırken, Jodi beni tepeden tırnağa süzdü. “Fena değil, küçük kuzenim,” dedi. “Joshua’dan sonra üst model sayılmaz ama onu kaybettiğine göre, bununla yetinmek zorundasın.”

Tek kaşımı kaldırıncı Jodi, bir sırrı varmış gibi gülümseyip omuzlarını silkti. “Benim tipim değil. Fazla ciddi, fazla sert ama ben kimim ki nişanlın hakkında yorum yapıyorum?”

Rose’un karşısında durdu ve eğilip yanağından öperken, Rose’un yanımda kaskatı kesilip geri çekildiğini hissettim.

“Mülkle ilgili şeylerin umurumda olmadığını biliyorsun, milyonlarım ve vasiyette bana bıraktığı ev var ama Bryan’ın gözünün o dükkânda olduğunu biliyordun. Bu küçük evlilik oyununun herhangi bir şeyi değiştireceğini sanmıyorum.” Elini kaldırıp pembe tırnaklarını inceledi. “En iyi olan kazansın. Benim için her halükârda eğlenceli olacak.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Rose

Günümüz

Bir yandan tezgâhın arkasındaki duvarı boyayıp diğer yandan yeni elemanım Sally ile sohbet ederken, lafımın ortasında uykuya dalmamak için elimden geleni yapıyordum. Tıpkı son bir buçuk haftadır her günün olduğu gibi uzun bir gün olmuştu ama şikâyet etmiyordum; uzun zamandır kendi kafemi açmayı hayal ederken, bundan nasıl şikâyet edebilirdim? Esnememi bastırmaya bile çalışmadan rulo fırçayı koyu yeşil boyaya batırdım ve omuzlarımdaki sızıya aldırmadan boyamaya devam ettim.

“Biraz daha kalmamı istemediğinden emin misin?” diye sordu Sally, sırt çantasının içinde telefonunu ararken.

“Burada olman gerekenden daha uzun kaldın ve zaten günü sonlandırmak üzereyim. Son bir kat geçmek için bir on beş dakikaya daha ihtiyacım var. Nedense altında hâlâ kırmızılık görüyorum.” İç çekişim homurdanmaya dönüştü. “İşimi bitirir bitirmez, ben de eve gideceğim.”

Omzumun üzerinden bakıp ona en katı *Beni dinlersen iyi eder-sin* bakışını attım ve kahkaha atmasını izledim.

“Ne?” diye sorunca, Sally bana titrek bir gülümsemeyle baktı.

“Yüzünde yeşil noktalar var ve tişörtünün ya da saçının ne hâlde olduğuna dikkat bile çekmeyeceğim. Sadece şu kadarını söyleyebilirim: Artık resmen bir sanat eserisin.”

Tişörtümü nasıl berbat ettiğimi hayal edebiliyordum ama yüzümün hâli benim için bile yeniydi. “Tuhaf bir şekilde, bunu bir

iltifat olarak kabul edeceğim, zaten... boya sıçrar," diye mırıldanıp kolumla alnımı silerken içimi çektim. "Yüz kaslarım bile yorgun; bu nasıl oldu?"

"Akıl sır erdiremiyorum. Yüzüm iyi ama kığım çok ağrıyor."

"Pekâlâ," dedim, suratımı asarak. "Arkam dönükken ne yaptığından emin değilim ama..." Cümlemi tamamlayamadan Sally'nin ifadesini gördüm ve kahkahama engel olamadım.

"Tanrım, kulağa çok yanlış geldi!" diye sızlanıp gözlerimi tavana çevirdim. "Neredeyse iki saat boyunca yerde oturduk, kaçınılmazdı..."

"Biliyorum, biliyorum. Benim de kığım ağrıyor ve sadece kığım değil, vücudumun her yeri sızlıyor. Hezeyana doğru gidiyorum, o yüzden söylediklerin komik olsun ya da olmasın bir kaçık gibi güleceğim. Bir an önce işimi bitirebilmem için git buradan, böylece çok sevdiğim duşuma ve yatağıma kavuşabilirim."

Sally koyu saçlı, koyu gözlü, yüzünden gülümsemesi eksik olmayan yirmi bir yaşında bir kızdı ve barista/yapmasını istediğim-diğer-her-şey işine başvuran on beşinci kişiydi. İlk görüşte aşk misali bir şeydi. Başımın ağrılaması için internete ya da herhangi bir yere iş ilanı vermemiştim. İşe ihtiyacı olan biri olup olmadığını yoklamaları için sadece birkaç arkadaşına bahsetmişim ve Gary'nin bana mekânı kullanmama izin vereceğini sandığımda müdürlüğünü bıraktığım Black Dots Coffee House'daki son işimde birlikte çalıştığım kişilerden rica etmişim. Haber yayılınca, umduğumdan daha fazla insanla görüşmem gerekmişti. Ama hiçbiri doğru kişi gibi görünmüyordu.

Fakat Sally tanımadığı biriyle çıktığı korkunç bir randevudan sonra evine yürürken, kaldırımın kenarından dükkâna kolileri güçlükle taşıdığını gördü. Yardım etmeyi teklif etti ve karşılığında, günün sonunda ona bir iş teklif ettim. Kahve kupaları, köpek yavruları ve New York kışına olan ortak düşkünlüğümüz ve saplantımız sayesinde bağ kurmuştuk. Eğer tüm bunlar kutsuz bir ikili olduğumuzu kanıtlamıyorsa, başka neyin kanıtlayacağını bilmiyordum.

Köşedeki Dükkân –benim kafem!– için en çok istediğim şey davetkâr, sıcak ve mutlu bir yer olmasıydı. Popüler olması da fena olmazdı. Patron olacağımın farkında olsam da sırf özgeçmişleri etkileyici olduğu için anlaşılmadığım insanlarla birlikte çalışmak istemiyordum. Neşeli ve dost canlısı olursak, bunun müşterileri farklı bir şekilde çekeceğine inanıyordum ve Sally’nin karakteri ve neşesi aradığım her şeyi karşılıyordu.

“Anlaşıldı, patron.” Yeni bulduğu telefonunu sallayarak bana veda edip kapıya doğru geri geri gitti. “Ah, ne zaman gelmemi istiyorsun?”

Boya fırçasını bıraktım ve elimi belime koyup neredeyse bitirdiğim işime bakmak için doğrulurken inledim. “Sanırım bu hafta tek başıma idare edebilirim ama haftaya daha fazla iş çıkarsa sana mesaj atarım. Bu sana uyar mı?”

“Bu hafta boya işinde yardıma ihtiyacın olmadığından emin misin?”

“Evet, hallederim.” Arkama dönmeden ona el salladım, çünkü vücudumun o anda daha karmaşık bir şeyi yapabileceğini sanmıyordum. “Herhangi bir değişiklik olursa, seni ararım.”

“Anlaşıldı. Düşüp bayılmadan eve dönsen iyi olur.” Bu güzel veda sözcüklerinden sonra, kapının kilidini çevirip açtı. Kapı tıkırdayarak kapanmadan Sally bana seslendi ve ciddi bir çaba harcamamı gerektirse de omzumun üzerinden ona baktım.

“Sadece iki hafta kaldı,” dedi sırtarak. “Çok heyecanlıyım,” diye devam etti tiz bir sesle, olduğu yerde zıplayarak.

Ona yorgun ama içten bir sevinçle gülümsedim ve yumruğumu hafifçe havaya kaldırmayı başardım. Benden sadece beş yaş küçüktü ama aramızdaki yaş farkının her senesini hissediyordum. “Evet, yaşasın! Çok fazla hareket edemediğim için şu anda muhtemelen yüzümden anlamıyorsun ama ben de heyecanlıyım. Sabırsızlanıyorum. Yihuuu!”

Vücudu kapının arkasında gözden kayboldu, tek görebildiğim başıydı. “Harika olacak!”

“Gerçek hayatta yapabileceğimi sanmadığım için umutla parmaklarımı üst üste koyduğumu hayal ediyorum.”

Sally bana kocaman sırttıktan sonra başı da gözden kayboldu ve kapı kapandı. Pencereleri tahtalarla kapladığımız için dışarıyı göremiyordum fakat havanın şimdiden karardığını biliyordum. Arka cebimdeki telefonuma uzanmak sandığımdan daha zordu ama saate bakabildim. Ağır çekimde hareket ediyor sayılırdım ama pazartesi gecesi kimin hıza ihtiyacı vardı ki?

Saat sekizdi.

Mola vermemem gerektiğini biliyordum ancak bacaklarım, ayaklarım, sırtım, boynum, kollarım ve aradaki her şey beni öldürüyordu. Başka seçeneğim kalmadığı için birkaç gün içinde yazarkasanın geleceği tezgâhın arkasında aşağı doğru kaydım ve kışım yere değene kadar inledim. Sonra başımı büyük bir gümbürtüyle geriye attım ve işitilebilir bir şekilde içimi çekip gözlerimi kapattım. Keşke ayağa kalkıp duvardaki son boya katını bitirebilseydim ve kahrolası kırmızıyı görmediğimden emin olabilseydim. O zaman kafeyi kapatıp metroya ulaşabilecek kadar ayaklarımı kıpırdatabilirdim; böylece eve varabilir ve direkt duşa girebilirdim. Duşta boğulmazsam, yatağa girmek iyi olurdu ve bir şeyler yemek de. Bir noktada yemeğe ihtiyacım olacaktı.

Sonra birden bir şeyin farkına vardım. Her türlü sızı yüzünden yavaşça öldüğümü göz ardı edersek, Sally haklıydı; açılış günü çok yaklaşmıştı. On sekiz yaşında yerel bir kafede çalışmaya başladığımdan beri, kendi mekânımı açmak istediğimi biliyordum. Sadece bana ait bir yer. Sadece bu değil, aynı zamanda *ben de* oraya ait olacaktım. Bu da bir ilkti. Kulağa her ne kadar klişe gelse de kendime ait bir mekânın hayalini her kurduğumda yüreğimi yükselten bir yanı vardı.

Uyuklamaya başladığımı hissettiğim anda, ön kapının açılıp hafifçe tıkırdayarak kapanmasıyla irkildim. Sally gittikten sonra kapıyı kilitlemediğimi tamamen unutmuştum. Onun bir şey unuttuğunu düşünüp yerden kalkmaya çalıştım. Bacaklarım iş-

birliği yapmak istemeyince, g ellerim ve dizlerimin üzerinde doğruıldum, sonra tezgâha tutunup kendimi yukarı çektim.

“Ne unuttun?” diye sorarken, sesim yarı inilti yarı homurdanma gibi ıktı.

Tezghın teki tarafında kuzenim Bryan’ı bulmak dileyebileceğim en iyi sürpriz değildi. Beklenmedik bir şekilde ortaya çıkması üzerine, söyleyecek bir şey bulmaya çalıştım ama dilimin tutulduğunu fark ettim. Eklemleriyle tezghta ritim tutup etrafa göz gezdirdi. şimdiye kadar tüm telefonlarını görmezden gelmiştim, hatta tehditkar mesajları biraz kontrolden çıkmaya başlayınca telefonumu kapatmıştım.

“Bryan.”

İncelemesini bitirince gözlerini bana dikti; memnun olmadığını rahatlıkla görebilirdiniz.

“şimdiden buraya iyice yerleştiğini görebiliyorum,” dedi, sesindeki öfke aşıkrdı.

“Bryan, düşünüyordum da...”

“Hayır,” diye sözümü kesip öne doğru bir adım attı. “Hayır, düşünmüyorsun. Dşnmedin. Bu işin peşini bırakmayacağım, Rose. Herhalde bunu grebiliyorsundur. Burayı hak etmiyorsun. Sen gerçekten aileden değilsin, bunu biliyorsun. Her zaman bunun farkındaydın. Arkana bir avukat almak hiçbir şeyi değiştirmeyecek.” Gözlerini ellerime çevirdi. “Alyansını takmadığını görüyorum. Kimi kandırdığını sanıyorsun?”

Dişlerimi sıkıp tezgâhın arkasında yumruklarımı sıktım. Keşke ona bir kez vurabilseydim. Sadece bir kez. Ah, bundan ne kadar keyif alırdım.

“alışıyorum. Boya yaparken, benim için o kadar değerli bir şeyi takmayacağım. Bu anlamsız, bence gitmelisin, Bryan.”

“Hazır olduğumda gideceğim.”

“Seninle tartışmak istemiyorum. Beni aileden biri olarak görmüyorsan, bu bizi birbirimize yabancı yapar. Kendimi bir yabancıya açıklamak zorunda değilim.”

Bryan omuzlarını silkti. "Tartışan kim? Buraya fazla alışmanı söylemek için uğramak istedim. Daha sık görüşeceğiz. Avukatın burayı senden almamı engellemiş olabilir ama o kadar çabuk pes etmem. Evliliğinin bir yalandan ibaret olduğunu bildiğim için tek yapmam gereken bekleyip bunu kanıtlamak."

"Ne düşündüğünü biliyorum..."

"Bu konuda iyi şanslar," dedi biri ve irkilerek başımı çevirince Jack ile göz göze geldim. Kocam olan Jack ile.

Ah, Tanrım.

Bunun zor bir gece olacağı belliydi. Jodi elinde bir buket gülle kafe için beni kutlamaya gelseydi bile, bu kadar şaşıracağımı sanmıyordum. *Bu* yabancıyla evlendiğim günün anısını başarılı bir şekilde aklımdan çıkarmayı başarmıştım ve sekiz ya da dokuz gündür şehirde olmadığı için kolay olmuştu –şimdiye kadar. Açıkçası şaşırmamam gerekirdi. Gerçekten evliydik ve onu eninde sonunda yeniden göreceğimi biliyordum ama zamanlaması son derece kötüydü. Seçme şansım olsaydı, yüz yüze görüşmek zorunda kalmadan önce kendimi daha iyi açıklayabileceğim bir telefon görüşmesini tercih ederdim.

Ben bir şey söyleyemeden Jack, Bryan'a odaklandı. "Bizi tebrik etmeye gelmediğine göre karımı rahat bırakmanı istiyorum."

Jack neredeyse dibine girince Bryan, tezgâhtan uzaklaşmak zorunda kaldı.

"Demek bir karın olduğunun farkındasın. Duyduğuma göre, ülkede bile değilmişsin."

"Affedersiniz, Bay Coleson, özür dilerim. Kuzeninizle evlendiğim için programımı sizinle paylaşmak zorunda kalacağımı bilmiyordum. Bunu hemen telafi ederim."

Alaycı bir kakhaha atmak istedim ama kendimi tuttum.

Jack devam etti. "Hazır burada olduğuna göre bu fırsatı sana daha önce söylediğim şeyi tekrarlamak için değerlendireceğim. Ne zaman karımın yanında olsan onu rahatsız edip mutsuz ediyorsun. Bundan gerçekten hoşlanmıyorum, Bryan. Kendimi daha kaç kez tekrarlamak zorundayım bilmiyorum.

Ama tekrar söyleyeceğim: Seni onun yanında görmek istemiyorum.”

Jack’in sırtı bana dönük olduğu için ifadesini göremiyordum, o yüzden Bryan’ın çenesindeki kasın seğirmesini ve sonra zoraki bir gülümseme takınmasını izledim.

“Zaten çıkmak üzereydim. Söylemek istediğim her şeyi söyledim, değil mi Rose?”

Hiçbir şey söylemedim.

Jack de bir şey söylemedi.

Bryan samimiyetsizce kıkırdadı. “Siz çifte kumruları yalnız bırakacağım. Daha sonra ikimiz küçük bir sohbet edeceğiz, Jack.”

Jack, Bryan’ı kapıya kadar takip etti ve peşinden kapıyı kilitlemeyi ihmal etmedi.

Homurdanarak gözlerimi kapattım.

“Bu kapıyı kilitlemeyi unutmamam için iyi bir dersti.”

Gözlerimi açınca onu karşımda dururken buldum. Bryan’ın bir dakika önce durduğu yerdeydi. Daha iyi bir seçenek olduğundan emin değildim.

“Rose,” diye selamladı Jack. Sadece Rose.

Bir an ne diyeceğimi bilemedim. Yalnızken bana ilk kez Bayan Coleson olarak değil de isimle hitap ettiğinden emindim. Jodi ve Bryan ile birlikte o toplantıya katıldığımızda, sadece Rose’dum ama orada işimiz bittikten sonra beni asansöre geçirdiği andan itibaren Bayan Coleson’a geri dönmüştü. Teknik olarak artık bir Coleson olmadığımı göre, ilk ismimi kullanmanın uygun bir seçenek olduğunu düşündüm.

Ayrıca, yorgun gözlerim için bu nasıl bir manzaraydı böyle? Saat geç olmasına rağmen üzerinde bir takım elbise vardı: Koyu gri bir pantolon ve ceket, beyaz bir gömlek giymiş ve siyah bir kravat takmıştı. Sadeydi ama pahalı görünen sıklığı tokat gibi çarpıyordu. Hele ki benim hâlimi düşünürsek, bu tokat fazlasıyla sertti.

İlk bakışta Jack kesinlikle tipim değildi. Sohbet etmeye değmezmişsiniz gibi davranıp fazla konuşkan olmayan, karamsar ve mesafeli tiplerden hoşlanmazdım. Varlıklı ailelerden gelen,

bulundukları bölgedeki her şeyin ve herkesin sahibi olduklarını sanan süslü ve zengin tiplere kesinlikle meraklı değildim; Cole-sonlar ile yaşarken bu tiplerle fazlasıyla zaman geçirmiştım ve pek iyi anlaştığımız söylenemezdi. Öte yandan, onlara karşı kişisel bir garezim yoktu. O yüzden, Jack Hawthorne tipim olmayabilirdi fakat kirli sakalı, keskin çene hattı ve eşsiz, büyüleyici mavi gözleriyle çok yakışıklı olduğunu ya da takım elbiseleri çok iyi taşıyan bir vücudu olduğunu kabul edebilirdim. Hayır, yeni kocamla ilgili sorunum görüntüsü değil, kişiliğiydi.

Evren böyle çalışır: Size kesinlikle istemediğiniz şeyi verir.

“Jack... geri döndün.” Yarı ölü hâlim düşünüldüğünde, bariz olan şeye dikkat çekmekten başka bir şey düşünemedim. Beni o arabada bıraktığından beri onu ne görmüş ne de onunla konuşmuştum, bu yüzden şaşırmaya hakkım vardı.

Bana onun çok altındaymışım gibi bir bakış atınca midem korkuyla düğümlendi. Oldukça özgüvenliydim ama onun gibi adamlar bana kendimi daha düşük bir seviyedeymişim gibi hissettirmekte uzmanlardı. Bryan ile uğraşmak hiçbir şeyi kolaylaştırmamıştı.

“Ortadan kaybolacağımı mı sandın? Kuzeninin buraya ilk gelişi mi?”

Başım la onayladım.

“Güzel. Geri dönmeyecek.”

Bu, kulağa hiç de uğursuz gelmiyordu.

“Konuşmalıyız,” diye devam etti Jack; ne kadar gergin olduğumun hiç farkında değildi.

Destek almak için tezgâhı tutup tekrar başım la onayladım ve doğrulmak için elimden geleni yaptım.

Adamın lafı hiç uzatmadığı kesindi. Şimdiye kadar anladığım kadarıyla o da sohbet etmeye pek meraklı görünmüyordu. Neyse ki bu, şimdilik benim yararımıydı, çünkü onu görmek için sabırsızlanmasam da törenden sonra bana veda ettiğinden beri bu konuşmaya kendimi hazırlıyordum. Aynanın karşısında yeterince alıştırma yapmışım. Buraya bana boşanmak istediğini

söylemeye geldiğine emindim ve fikrini değiştirmeye son derece kararlıyım.

Dizlerimin boşalmayacağından emin olunca, “Evet, konuşmalıyız,” diye ona katıldım.

Bu kadar çabuk kabul etmemi beklemediği için mi yoksa başka bir sebebi mi vardı bilmiyordum ama şaşırılmış görünüyordu. Ona aldırmayıp konuşmama başladım.

“Buraya neden geldiğini biliyorum. Ne söylemeye geldiğini biliyorum ve senden bunu söylememeni rica ediyorum, en azından sözlerimi bitirene kadar bekle. Pekâlâ, işte başlıyorum. Bana bu teklifle gelen sendin. Tamam, ofisine gelen bendim ama teknik olarak beni oraya çeken sendin.”

Jack yavaşça kaşlarını kaldırdı. “Oraya çeken mi?”

“Şunu söylememe izin ver: Bu işi sen başlattın. Durumu kabul lenmeye, hatta yeni bir iş aramaya başlamıştım ama sen işleri değiştirdin. Teklifin her şeyi değiştirdi. Anlaşmamızı yaptığımızdan beri her gün buraya geldim. Durmaksızın çalışıyorum ve artık bu iş vazgeçemeyeceğim kadar ciddileşti. O yüzden, yapamam. Üzgünüm ama evrakları imzalayamam. Aksine, sana farklı bir teklifim var ve bunu gerçekten göz önünde bulundurmanı istiyorum.”

Ağzımdan çıkan her kelimeyle birlikte Jack, kaşlarını iyice çattı ve ifadesi tehlikeli bir hâl aldı. Yine de tek kelime etmesine, saçmaladığımı söylemesine ya da düşünce sürecimi bozmasına izin vermeden konuşmama devam ettim.

“İstedğin kadar etkinliğe katılırım, sınırsız; kafenin kapalı olduğu saatlerde olduğu sürece, elbette. Ayrıca, sana yemek pişiririm. Yemek pişirip pişirmediğini bilmiyorum ama sana yemek pişirip seni bu dertten kurtarabilirim. Ücretsiz kahve de cabası,” diye heyecanla ekledim, düşünce gelişigüzel bir şekilde zihnimde belirince. Bu nasıl aklıma gelmemiştii? “İki sene boyunca ücretsiz kahve. Ne zaman gelersen, ne istersen, günde kaç kez istersen. Pastalar da ücretsiz olacak. Bunun kulağa biraz aptalca geleceğini biliyorum ama beni dinle. Pek sosyal birine benzemiyorsun...”

“Anlayamadım?” dedi kısık bir sesle, cümlemi bölerek.

“Bilemiyorum, belki de bu yanlış bir kelime ama sana bu konuda da yardımcı olabilirim. İyi bir arkadaş olabilirim, eğer buna ihtiyacın varsa. İstersen...”

“Konuşmayı kes.”

Takındığı sert ton beklenmedikti ve hemen çenemi kapattım.

“Sen neden bahsediyorsun böyle?” diye sordu, ellerini tezgâha koyup öne doğru eğilerek.

Geriye çekildim. “Senden boşanmayacağım, Jack.” Başımı eğip derin bir nefes verdim. “Üzgünüm, bunu yapamam. Bunu söylediğim için kendimden nefret ediyorum ama sana zorluk çıkarırım.” Tanrım, söz konusu tehdit olduğunda, kendi kulağıma bile oldukça zayıf gelmişti.

Jack birkaç kez gözlerini kırptırınca, tehdidimin işe yaradığını düşündüm. “Bana zorluk çıkaracaksın,” diye mesafeli bir tonla tekrarlayınca, yenilgiye uğramış gibi gözlerimi kapattım. Bana inanmıyordu. İkimizden biri diğerine zorluk çıkaracaksa, hayatımı altüst edecek kişi oydu. Tüm güç ondaydı. “Merakımdan soruyorum, bana ne tür bir zorluk çıkaracaksın, Rose? Aklından neler geçiyor?”

Benimle dalga geçip geçmediğini görmek için başımı çevirdim ama ifadesiz yüzünden herhangi bir şey anlamak mümkün değildi. Ona bir yanıt veremeyince Jack, doğrulup ellerini ceplerine soktu.

“Senden boşanmayı planlıyor olsaydım, neden az önce Bryan’a söylediğim şeyleri söyleyeyim? Buraya eşyalarının neden evimde olmadığını, neden henüz taşınmadığını sormaya geldim.”

Ah.

“Ben... ne?”

“Ben yokken eve taşınman gerekiyordu. Taşınmamışsın. Bu gerçek bir evlilik olmayacak olsa da bunu bizden başka bilen yok ve o şekilde kalmasını istiyorum. Söylediğin şeylere bakılırsa boşanmak istemiyorsun. Bu doğruysa, birlikte yaşamalıyız. Herhalde bunu tahmin edebilirdin, özellikle de kuzeninin buraya uğrayacağı düşünülürse.”

Ondan böyle bir şey söylemesini kesinlikle beklemiyordum. İki haftadır bir hiç uğruna mı endişelenmişim? “Arabadan inmeden önce... bunu yapmamış olmamız gerektiğini söyledin ve şehirde olmadığın süre boyunca benimle hiç iletişim kurmadın.”

“Ve?”

Kendimde biraz sinirlenecek kadar güç bulabildim. “O sözünden sonra ne düşünmem gerekiyordu? Kararından pişman olduğunu düşünceğimi *herhalde* bilmen gerekirdi.”

“Peki o gün gerçekten evlenmek mi istedin?” diye karşılık verdi.

“Hayır ama...”

“Önemi yok. Cynthia evime taşınman konusunda seni aramadı mı?”

Küstahlığı karşısında bir an nutkum tutuldu ve gözlerimi kapatıp burnumun direğini ovuşturacak kadar elimi kaldırmayı başardım. “Beni kimse aramadı.”

“Artık önemi yok. Yapmam gereken işlerim var, o yüzden şimdi gitmeliyiz.”

Gözlerinin içine bakıp kaşlarımı çattım. “Şimdi gitmeliyiz derken ne demek istiyorsun?”

“Evinden birkaç şeyi toplamana yardım edeceğim ve sonra benim evime gideceğiz. Diğer eşyalarını daha sonra alabilirsin.”

Kaşlarımı iyice çatıp başımı iki yana salladım. “İstersen gidebilirsin ama gördüğün gibi *benim de* yapmam gereken işler var ve işimi bitirmeden hiçbir yere gitmiyorum.”

Sırf evlendiğimiz için bana dilediği gibi hükmedeceğini sanıyorsa, çok yanılıyordu. Başka bir şey söyleyip beni iyice sinirlendirmeden ona arkamı döndüm ve rulo fırçayı almak için dik-katle eğildim ve sırtım çok ağrımaya rağmen suratımı ekşitip inlememeye ya da başka bir ses çıkarmamaya çalıştım. İlk ıslak rulo başlağığım anda, arkamda bir şeyin hışırdadığını duydum. Önemsemedim –ne de olsa Jack, gitmek istiyorsa, bunu yapmakta serbestti– ve boyamaya devam ettim. Öncesine kıyasla biraz yavaşım ama işimi ilerletiyordum ve daha da önemlisi, pes etmemiştim.

Saniyeler sonra, avucuyla bileğimi kavrayıp hareketimi durdurdu. Teninin sıcaklığını bir anlığına hissettim, sonra kayboldu.

Ruloyu benden alıp yere koydu, sonra bembeyaz –ve son derece pahalı– gömleğinin kollarını sıvamaya başladı. Hep bir erkeğin kollarını sıvamasını izlemenin karşı koyulmaz bir yanı olduğunu düşünmüşümdür ve Jack Hawthorne bu konuda öylesine özenliydi ki gözlerimi ondan ayırmam imkânsızdı.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” diye sordum, nihayet işini bitirip boya rulosunu almak için eğildiği sırada.

Jack bana kısa bir bakış atıp boyamaya başladı. “Buradan bir an önce çıkabilmemiz için işini bitirmene yardım ediyorum, elbette.”

“Belki burada bitirmem gereken başka işler var.”

“Öyleyse onları yapmana da yardımcı olacağım.” Bunun ondan hiç beklenmeyecek kadar incelikli bir davranış olduğunu düşündüm; sinir bozucuydu ama hoş bir şekilde.

“Gerek yok...” Jack bana bir bakış daha atınca, kelimeler dudaklarımda kurudu.

“Berbat görünüyorsun.” Ona şaşkınlıkla bakarken, bana arkasını döndü. “Profesyonellerin yaptığı boyayı beğenmedin mi?” diye sordu.

Belki de o kadar düşünceli değildi, sadece kabaydı. Dürüst olmak gerekirse, sözleri biraz canımı acıttı. “Teşekkür ederim. Bugün berbat görünmek için çok uğraştım, işe yaradığını duyduğuma sevindim. Gerçi geleceğini bilseydim, biraz daha çaba gösterirdim. Ayrıca, hangi profesyonellerden bahsediyorsun? Burayı kendim boyuyorum.”

Bu itiraf karşısında Jack bu kez daha uzun bir okunaksız bakış attı.

“Neden?”

“Çünkü bir bütçem var ve rahatlıkla yapabileceğim şeylere para harcamak istemiyorum. Kötü mü görünüyor?” Gözlerimi kıstım ve duvara daha dikkatli bir şekilde baktım. “Sen de o kahrolası kırmızıyı hâlâ görebiliyor musun?”

Rulo iki saniyeliğine durdu ama sonra Jack boyamaya devam etti. "Hayır. Kendin boyamış olmana rağmen iyi görünüyor. Boyamak istediğin tek duvar bu mu?" diye sordu, gergin bir sesle.

"Hayır. Yarın mekânın geri kalanına başlayacağım. Sadece bir kat yeşil boyayıp paydos edecektim."

Öne çıktım ve küçük boya fırçasını alıp onu tezgâhın ucunda duran boya kutusuna batırdım. "Kenarları ben hallederim, böylece daha çabuk biter."

"Hayır," diye Jack kesik bir tonla karşılık verip bana engel oldu. "Düşüp bayılacak gibi görünüyorsun. Sana bana bırakmamı söyledim." Bana dokunmadan diğer fırçayı elimden aldı.

"Bunu nasıl yapmak istediğimi bilmiyorsun," diye karşı çıkıp fırçayı geri almaya çalıştım.

"Bence oldukça basit bir süreç, sence de öyle değil mi? Artık otur..."

"...düşüp bayılmadan. Anlıyorum."

Jack duvarımı boyarken, dimdik durmak çok cazipti ama haklıydı; bir an önce bir yere oturmazsam, bayılacaktım. Sandalyeler henüz teslim edilmediği için arka odada bulduğum ve o sabah temizlediğim eski bir tabureye oturmaktan başka seçeneğim yoktu.

Dışarıdaki trafiğin ve boya fırçasının şıpırtısı dışında hiçbir şeyin duyulmadığı birkaç dakikalık sessizliğin ardından daha fazla dayanamadım. "Yardım ettiğiniz için teşekkür ederim ama Bay Hawth..."

Durup arkasına döndü. Elinde bir boya fırçası varken bile çekici görünüyordu, tabii bu beni ilgilendirmezdi. Çekici bir pisliğin pek cazibesi yoktu.

"Jack," dedi kısık bir sesle. "Bana Jack diye hitap etmelisin."

İçimi çektim. "Haklısın. Affedersin. Hâlâ tuhaf geliyor. Sadece evinde kalamayacağımı söylemek istedim; bu gece olmaz," diye hemen ekledim. "Çok yorgunum ve eve dönüp duş almalıyım... Gerçekten eşyalarımı toplayıp evine taşınmam için uygun bir zaman değil. Bana bir hafta izin verirsen..."

“Evli kalmak istiyor musun?” Gelişigüzel bir şekilde eğilip ruloyu boyaya batırdı. Karşılık vermedim; gereksizdi, yanıtı biliyordum. Jack boyamaya devam edip duvara doğru konuştu. “Güzel. O hâlde evine gideriz ve çantanı almanı beklerim. Kuzenininki daha fazla sorun çıkarmasını istemiyorsan, o evden bir an önce kurtulmalısın.”

Dişlerimi sıktım. Haklı olduğumu biliyordum ama bu, söylediği şeylerden hoşlandığım anlamına gelmiyordu. Yine de bu konuda nasıl hissettiğimi bilmesinin iyi bir fikir olduğunu düşündüm. “Bundan hoşlanmıyorum.”

Nihayet bana baktı. “Gerçekten mi? Bunu duyduğuma çok şaşırdım. Oysa ben çok eğleniyorum.”

Dudaklarım seğirdi ama ifadesi her zamanki gibi anlaşılmazdı. Başımı iki yana salladım. “Seni eğlendirebildiğime sevindim ve haklı olduğunun farkındayım. Sadece... Önümüzdeki günlerde burada yapmam gereken binlerce şey var ve tüm bunlara ek olarak eşyalarımı toplamak... Buna ayıracak enerjimin olacağını sanmıyorum. Kendi evimde daha rahat olacağım için en azından bir ay daha kiramı ödememe ve kafede çalışırken evim ve evin arasında gidip gelmeme ne dersin, yavaşça taşınmış olurum...”

“Bu işe yaramaz. Birkaç günlüğüne ihtiyacın olan şeyleri alabilirsin, mobilyalarını toplamaları için evine birilerini gönderirim.”

Birilerini göndermek mi? Neden bahsediyordu böyle?

“Ben... Mobilyalar benim değil. Tek odalı bir apartman dairesi, oldukça küçük. Sadece bir Murphy yatak, küçük bir kanep ve bir sehpa var ve hiçbirini bana ait değil. Ayrıca, başkalarının eşyalarını toplamasına ihtiyacım yok. Bunu kendim yaparım.”

“Güzel. O hâlde evine uğradıktan sonra evime geçeriz. Önümüzdeki günlerde kalan eşyalarını getirirsin.”

Ona sunabilecek hiçbir mazeretim kalmayınca, çenemi kapatıp birkaç dakika sessizce suratımı asmak üzere kendimi serbest bıraktım. Jack küçük fırçayı alıp kenarları boyamaya başlayana kadar sürdü bu.

“Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum,” dedi Jack öfkeyle karışık kısık bir sesle.

Dirseğim tezgâhtaydı, Jack konuşurken başımı avucuma yaslamıştım. İlerlemesini kontrol etmek için gözlerimi açtım.

“Buradan güzel görünüyor. Tekrar söylüyorum, bunu yapmana gerek yok ama teşekkür ederim.”

Fırça hareketleri bir saniyeliğine bocaladı ama durmadı. “Boyadan bahsetmiyorum. Seninle *bu* işi nasıl yapacağımı bilmiyorum. Nasıl evli olunur bilmiyorum.”

Jack’in başına bakarken gözlerimi kırıştırıp onu doğru duyduğumdan emin olmaya çalıştım. Nasıl yanıt vereceğimi düşünürken acele etmedim. “Ben de daha önce bir yabancıyla evlenmedim, o yüzden burada aynı seviyede olduğumuzu sanıyorum. Zamanla anlayacağımızı umuyorum. Bir şey önerebilir miyim? Bence bu, hayatımızı kolaylaştırır.”

“Sana engel olabilir miyim?” diye sordu Jack omzunu üzerinden bana bakarak.

Çok konuştuğumu mu kastediyordu? “Deneyip görmen gerekecek ama göremediğine eminim, o yüzden bunu seninle paylaşacağım. Pek konuşkan değilsin, sorun değil. İstersem, ikimize de yetecek kadar konuşabilirim ama sürekli birlikte olmayacak olsak da, iletişim kurmanın bir yolunu bulmamız gerektiğini düşünüyorum. Konuşmayı sevmeyen bir adam olduğunu söylersem, pek yanlışmış olacağımı sanmıyorum.”

Jack dönüp tek kaşını kaldırarak bana bakınca, ona hafifçe gülümseyip omzumu silktikten sonra devam ettim.

“Birbirimize alışmamız zor olacak. Her şey tuhaf ve yeni. Ayırıcı, seninle yaşamak... açıkçası benim için biraz tuhaf; evinde bir yabancıyla birlikte yaşayacak olman da cabası. Elimden geldiğince yoluna çıkmamaya çalışacağım. Zaten vaktimin çoğunu burada geçireceğim, o yüzden varlığımı zar zor fark edeceksin. Birbirimize yardım ediyoruz, değil mi? Mülk senin olacak, sahte eşini arada sırada göreceksin ve bu harika yerde iki sene geçireceğim. Üzerime düşeni yapacağıma söz veriyorum.”

Jack gözlerini bana dikip hafifçe başıyla onayladı.

“Bu gece gördüğün şeye rağmen, geçinmesi oldukça kolay biriyim,” diye devam ettim, Jack fırçayı boyaya batırmaya odaklanırken. “Evinde olduğumu fark etmeyeceksin bile ama onun dışında, seni rahat bırakırım.”

“Beni endişelendiren bu değil.”

Gözlerimi açık tutmakta oldukça zorlanıyordum. “Peki seni endişelendiren ne?”

Daha fazla açıklamak yerine, Jack başını iki yana sallayıp neredeyse bitirdiği duvara döndü. “Bu bitti sayılır. Yapılacak başka bir şey yok, gitmeliyiz.”

“Yapılacak bir sürü şey var ama herhangi bir şey yapmak bir yana, parmağımı kaldıracak gücüm olduğunu sanmıyorum. Arka taraftaki eşyalarımı aldıktan sonra gidebiliriz.”

“Yüzüğün,” dedi, sırtı hâlâ bana dönükken tezgâhtan kendimi ittim. “Onu takmamışsın.”

“Ben...” Parmağımda yüzüğün olması gereken yere dokundum. “Burada çalışacağım için onu evde bıraktım. Onu kaybetmek ya da yapmam gereken işleri yaparken ona zarar gelmesini istemedim.”

“Bundan sonra onu takmanı tercih ederim.”

Jack dönüp bana bakmadı ama ona aldığım yüzüğün parmağında olduğunu fark ettim.

“Elbette,” diye mırıldandıktan sonra eşyalarımı almak için mutfığa gittim.

Jack Hawthorne’un gülümseme sayısı: sıfır.